

Manfred Uglorz

Jasienica 2025

© Manfred Uglorz

Spis treści

Loczek (EE 601)	3
Murzyn szmalkaldzki (EE 602).....	7
Staroholenderski kapucyn (EE 603).....	10
Duński perukarz (EE 604).....	14
Perukarz (EE 605)	16
Pawik (EE 606)	21
Pawik indyjski (EE 607)	24
Gołąb chiński (EE 609)	27
Chorrera (EE 610)	32
Pawik węgierski (EE 612)	35
Seldżucki (EE 613)	37
Limburski jakobin (EE 614)	40

Gołębie strukturalne – to grupa rasowych gołębi, charakteryzujących się nietypowym, często bardzo ozdobnym upierzeniem. Może ono występować na głowie i szyi, piersi i skrzydłach. Także ogon u niektórych ras noszony jest inaczej, jak u większości gołębi.

Na listę EE zgłoszonych zostało dotąd 18 ras.

Zdjęcia gołębi pochodzą z ogólnodostępnych stron Internetowych

Loczek (EE 601)

N: Lockentaube, F: Frisé, A: Frillbac
 Grupa VII – strukturalne
 Obrączka numer 10

Pochodzenie

Trudno ustalić dokładne pochodzenie loczków, obecnie zaliczanych do grupy VII (strukturalne). Zakłada się, że loczki pochodzą z Azji lub południowo-wschodniej Europy. Eugeniusz A. Terlecki uważa, że „pierwotną ich ojczyzną jest Hindostan (Indye wschodnie), stąd dostały się do Afryki północnej (Kairo), a wreszcie do Europy”. Pogląd ten może być prawdziwy, ponieważ w Indiach za czasów panowania Mogołów hodowano różne rasy gołębi.

H. Marks (*Huhn- struktur- und warzentauben*, 1980) podaje za Meschem, że gołębie kędzierzawe były już w Europie na początku XVII wieku, ale do Niemiec trafiły prawdopodobnie dopiero 100 lat później.

G. Neumeister (*Das Ganze der Taubenzucht*, 1836) pisał o gołębiach kędzierzawych w kolorze białym. Wspominał także o białoniebieskich. Ale według niego nie były one tak piękne jak białe.

W czasopiśmie z 1858 roku, poświęconym gołębom, opisane zostały gołębie o skręconych piórach, które można było spotkać głównie w Holandii. Mają one koronkę, upierzenie białe, także czerwonożółte, czasem ciemnobrązowe i krótkie upierzone nogi.

B. Dürigen (*Die Geflügelzucht*, 1886) podaje, że gołębie lokowane pochodzące z Węgier i Austrii, były najdoskonalsze. Na terenie Austrii były jednak rzadko spotykane. Holenderskie i francuskie gołębie kędzierzawe, które były w Wiedniu znane już w 1765 roku, nie miały tak pięknie skręconych piór, jak te, które pochodziły z Węgier.

Z tych krótkich notatek jasno wynika, że poszukiwanie ojczyzny współczesnych loczków jest przedsięwzięciem nie rokującym sukcesu, i że jakość struktury upierzenia ich przodków była różnie oceniana. Wynika także z nich, że pierwotnie musiały istnieć różne lokalne typy loczków. Obecnie obowiązuje tylko jeden typ, niezależnie od tego, czy są one z koronką lub bez koronki.

W Polsce loczki nigdy nie były popularne. Prawdopodobnie po raz pierwszy pisał o nich A. hr. Sułkowski (1898 r.). Znacznie więcej napisał Eugeniusz Adolf Terlecki w swojej książce pt. „*Chów gołębi*” (1907 r.) Warto zacytować opis dany przez Terleckiego, bowiem pozwoli on nam uzmysłowić sobie, jak bardzo w XIX wieku zmienił się wygląd loczków. E. A. Terlecki pisze, że „tylko pióra po-

krywowe skrzydeł są kędzierzawe, pod czas gdy całe upierzenie jest gładkie. Powyższe loczki są dłuższe i cieńsze, niż u gołębia kędzierzawego. Głowa jest prawie zawsze gładka, dziób u białych obojatków ciemny, u barwnych ciemny; żółty posiada odcień żółty aż do brunatnego, obwódka oczna wąska, biała. Grunhaldt wspomina także o czubatych gołębiach loczkowatych. Szyja dość krótka, wygięta, pierś szeroka, wypukła, grzbiet lekko wygięty, bardzo szeroki w barkach. Skrzydła dość długie, ściśle do ciała przylegające, dotykają się ponad ogonem. Nogi krótkie mają pończoszki lub papucie, ostatnie występują zazwyczaj u białych egzemplarzy. Z jedno-barwnych są tylko białe piękne osobniki. Dalej znane są także niebiesko-płowe z czarno-szarymi i czerwono-płowe gołębie loczkowate z czerwonymi wiązaniami. Dürigen opisuje także tarczowate, w czerwonym upierzeniu. — Gołąb ten, hodowany jest najwięcej na Węgrzech i zachodnich krajach koronnych austriackich” (zachowano dawną pisownię).

Charakterystyka ogólna

Loczek zarówno z posatawy, jak i sylwetki jest gołębiem typu polnego, średniej wysokości, o szerokiej piersi i dość luźnym upierzeniu. Główną, charakterystyczną cechą loczków jest występowanie u nich na tarczach skrzydeł skręconych piór i dlatego też często dawniej nazywane były gołębiami kędzierzawymi. Upierzenie loczków jest niepowtarzalne, nie występujące u innych gołębi uznanych ras.

Opis budowy

Opis cech rasowości rozpocząć należy od opisu struktury upierzenia, znajdującego się na skrzydłach. **Skrzydła** loczków są szerokie, spoczywają na ogonie, a tarcze skrzydeł prawie okrągłe. Lotki powinny być zwarte.

Każde pióro na tarczach powinno tworzyć szeroki, zakręcony i zamknięty lok. Loki powstają dlatego, ponieważ nieco wąkie końce dość długich piór na tarczach skrzydeł są skręcone – podobnie jak w korkociągu – dwa lub trzy razy.

Pióro: według G. Prütza (1886)

Czasem występują także loki na pasach, a chodzący na lotkach I rzędu są nienacalnie frezowane, co podnosi wartość struktury lokowatości. Słabsze loki od strony szyi są dopuszczalne.

Zwrócić należy uwagę, że dawniej struktura lokowatości nie była tak rozwinięta i doskonała jak obecnie. Obecny wygląd tarcz loczków, kształt loków i stopień skręcenia piór, jest efektem pracy kilku pokoleń hodowców. Jaka była droga od pierwszych, sprowadzonych loczków do Europy do nam współczesnych, można wnioskować z obserwacji rozwoju upierzenia piskląt. Pierwsze objawy powstawania loków, pojawiają się u nich przed końcem drugiego tygodnia życia. Od 3 tygodnia życia, późniejsze rozmieszczenie loków i ich struktura na tarczach jest już wyraźnie widoczna, chociaż jeszcze nie w pełni rozwinięta.

Głowa loczków jest średniej wielkości, nieco wysklepiona, a w zależności od odmiany barwnej, gładka lub z koronką z rozetami z obu stron. **Oczy** są od czerwonych do pomarańczowych. Kolorowe oczy mają również białe, ponieważ białe loczki powstały na skutek długotrwałego kojarzenia z sobą loczków żółtopłowych oszronionych. Ale loczki tarczowe mają oczy ciemne. Kolor słabo rozwiniętych **brwi**, jest od białego do czerwonego.

Kolor średniej długości **dzioba** zależy od ubarwienia. Czarny jest u niebieskich oszronionych i czarnych; od ciemnorogowego do czarnego u czerwonych oszronionych; jasnorogowy u żółtych oszronionych oraz recesywno cze-

Według: G. Prütz (1886)

rwonych i recesywnych żółtych. U białych i tarczowych jest jasny. Loczki mają woskówki bardzo słabo rozwinięte.

Pierś loczków jest dość szeroka i dobrze wysklepiona. Na niej osadzona jest stosunkowo krótka szyja, pełna przy ramionach i zwężająca się w kierunku głowy. Tym samym plecy przy ramionach są szerokie, które niezbyt wyraźnie opadają w kierunku dobrze zwartego **ogona**, a który z plecami tworzy jedną linię. Średniej długości **nogi**, loczki mają w pończoszkach, ale gołębie z koronką mają średniej długości, gęste łapcie, a z boku pióra lekko skręcone.

Duże wady w budowie

Do wad zalicza się słaby i za długi korpus, zbyt niską postawę; miękkie, w kształcie frędzli, krótkie, otwarte (nieskręcone), nieregularne loki; a także za długie skrzydła i wadliwą koronkę.

Rodzaje kolorów

Gołębie gładkogłowe występują w kolorze czarnym, czerwonym recesywnym, recesywnie żółtym, białym, niebieskim oszronionym, czerwonym oszronionym, żółtym oszronionym. Tarczowe znane są w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym, niebieskim z pasami, niebieskopłowym z pasami, czerwopłowym i żółtopłowym. Spotyka się czasem także loczki z białymi tarczami.

Gołębie z koronką są białe oraz tarczowe w kolorze czarnym, niebieskim z pasami, czerwonym, żółtym, czerwopłowym, żółtopłowym.

Czarne, recesywne czerwone, recesywne żółte powinny mieć intensywny i równomiernie rozłożony kolor. Białe zaś powinny być bez żółtego nalotu na piórach. U gołębi oszronionych i płowych pasy powinny być wyraźne i możliwie równe.

Niebieskie oszronione mogą być jasne lub ciemne, ale pasy u nich na skrzydłach powinny być czarne. Tarcze na skrzydłach oraz głowa może być od jasnego do ciemnego oszronienia. Ogon u niebieskich, lotki i wstęga w ogonie są ciemne.

nie są ciemne.

Czerwone oszronione mają kolor ceglastoczerwony, głowę koloru od jasnego do ciemnego, ale bez jakichkolwiek cętek. Policzki są u nich nieco jaśniejsze, natomiast szyja, pierś i pasy muszą być czysto brązowoczerwone. Lotki i ogon jest jasny, jednak przy stosinie kolor powinien być ciemniejszy. Pióra pokrywowe na ogonie powinny być nieco ciemniejsze, tarcze skrzydeł zaś od jaśniejszego do ciemniejszego oszronienia.

U żółtych oszronionych podstawowy kolor powinien być intensywny, żółtobułkowy, a rozmieszczenie koloru takie, jak u czerwonych oszronionych..

Gołębie tarczowe mają podstawowy kolor biały. Kolorowe są jedynie tarcze skrzydeł. U tarczowych od 7 do 10 lotek powinny być białe. Ale toleruje się nawet do dwanaście lotek oraz nieliczne kolorowe pióra na podudziach.

Duże wady w rysunku i kolorze

U czarnych wadą jest niebieskoczarny odcień; u białych nieczysty kolor upierzenia i dzioba; u niebieskich oszronionych nieczysty kolor podstawowy, a także rdza i siwowatość w lotkach; u czerwonych oszronionych niebieski

nalot, kolorowe lotki i pióra w ogonie oraz za jasny dziób; u żółtych oszronionych niebieski nalot, kolorowe lotki i pióra w ogonie, za ciemny dziób.

U tarczowych wadą jest niewłaściwy kolor i rysunek, mniej niż 7 i więcej niż 12 białych lotek, kolorowe pióra na białym tle korpusu oraz białe pióra na tarczach skrzydeł

Uwagi dotyczące hodowli

Loczki należą do gołębi spokojnych i niepełochliwych. Zazwyczaj dobrze się rozmnażają i karmią swoje pisklęta.

Jeśli przy ocenie bierze się pod uwagę ogólny wygląd, a więc zdrowie, kondycję, żywotność gołębia, przede wszystkim strukturę upierzenia, a następnie sylwetkę i kolor upierzenia, to hodowca powinien zwracać przy selekcji swoich gołębi na:

- właściwe upierzenie tarcz skrzydłowych, kształt loków i ich sprężystość;
- rysunek i kolor upierzenia;
- harmonijną budowę, zgodną z wymogami wzorca.

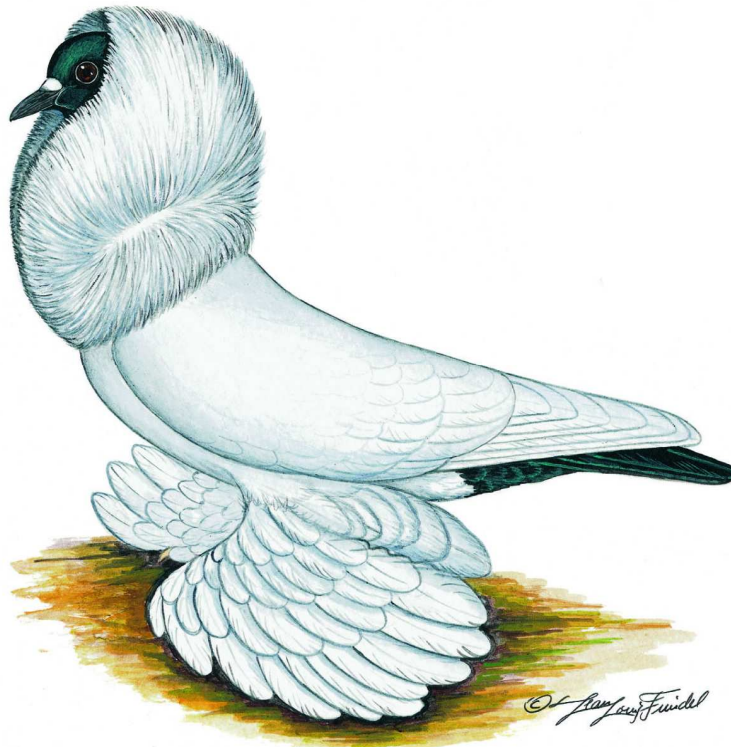
A więc należy kojarzyć z sobą gołębie o dobrej strukturze upierzenia, jeśli zaś chce skojarzyć gołębia o pięknej barwie, ale o zbyt miękkich lokach, to parą dla niego powinien być gołąb o bardzo dobrej strykturze loków.

Aby nie niszczyć na skrzydłach stryktury upierzenia, należy trzymać gołębia nie tak, jak zazwyczaj się je trzyma, lecz za pierś, aby skrzydła swobodnie zwisały (obowiązuje to również oceniającego na wystawie).

Murzyn szmalkaldzki (EE 602)

Schmalkaldener Mohrenkopf, Nègre à crinière, Schmalkalden Moorhead
 Grupa VII – strukturalne
 Obrączka numer 11

R. Barth i W. Engemann w książce pod tytułem *Das Taubenbuch* (Berlin ³1966) na stronie 168 zwracają uwagę, że ze względu na upierzenie szyi murzyn szmalkaldzki mógłby być zaliczony do gołębi strukturalnych, jednak ze względu na rysunek zalicza się go do barwnych. Do grupy barwnych zaliczony został przez M. Hartmanna (*Das Taubenbuch*, Berlin 1968), a także przez H. Marksa (*Farbentauben*, Wittenberg 1973). A więc murzyn szmalkaldzki kiedyś był zdecydowanie zaliczany do gołębi barwnych, ale obecnie zalicza się go do grupy VII – strukturalne. Posiada rysunek murzyna, przeto widziano go w grupie gołębi barwnych. Ale posiada wyraźną ozdobę z piór, która go upodabnia do staroholenderskiego kapucyna oraz perukarza starego typu, przeto ostatecznie zdecydowano o zaliczeniu go do gołębi strukturalnych.

Pochodzenie

Nie jest to zbyt stara rasa, liczy bowiem ponad 150 lat. Została wyhodowana na terenie Turynii i w saksońskich Rudawach. W literaturze gołębiarskiej nie znajdujemy sprecyzowanego poglądu na temat przodków szmalkaldzkich murzynów. Być może, że są nimi południowoniemieckie murzyny, głównie murzyny z Wirtembergii oraz perukarze starego typu.

G. Prüetz w swojej książce z roku 1886 (str. 58 oraz 66) wyraźnie rozróżnia między murzynami szmalkaldzkimi a innymi murzynami, które obecnie należą do grupy 5 (barwne).

Budowa

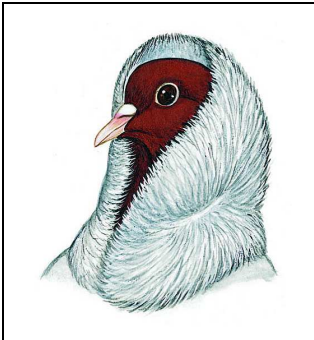
W wypadku murzyna szmalkaldzkiego mamy do czynienia z silnym gołębiem typu polnego, o wydłużonym i prawie poziomo noszonym tułowiu. Mały i wąty korpus uznaje się za dużą wadę. W oczy rzucają się gęste łapcie na relatywnie niskich no-

gach, przede wszystkim pióra na głowie i szyi, tworzące rodzaj peruki.

Głowa u murzynów szmalkaldzkich jest wyraźnie dobrze zaokrąglona, a czoło stosunkowo wysokie. Jak u wszystkich murzynów wymagane są ciemne **oczy**. Kolor brwi i dzioba uzależniony jest od upierzenia. **Brwi** u czarnych i niebieskich powinny być ciemne, jasne zaś u żółtych i czerwonych. Podobnie średniej wielkości **dziób** u czarnych i niebieskich jest ciemny, u czerwonych i żółtych jasny.

Uwagę u murzynów szmalkaldzkich przyciągają ozdoby na głowie i szyi, która jest stosunkowo długa. Struktura upierzenia szyi i głowy bierze swój początek w dolnej partii szyi, gdzie znajduje się przedział na pióra skierowane do przodu i ku górze, tworząc nie zamykającą się kolbę, oraz na pióra skierowane do tyłu w dół i ku górze, tworząc grzywę, która bez załamania u góry tworzy kapelusz, przykrywający tylną część głowy. Struktura upierzenia na szyi i głowie powinna być gęsta. Kolba powinna sięgać aż po piersi i nie przykrywać oczu. Wąski kapelusz, luźna i niepełna grzywa, za długie w kolli pióra zakrywające oczy oraz za wąskie i luźne upierzenie nóg uważa się za dużą wadę, łapcie bowiem powinny być gęste, zaokrąglone i łączące się z sępiami piórami na nogach.

Skrzydła u szmalkaldzkich murzynów powinny być długie, nie krzyżujące się i spoczywające na **ogonie**. Również ogon powinien być stosunkowo długi, ale zdecydowanie zwarty. Całe upierzenie musi być dobrze, wręcz bujnie rozwinięte, ale nie za miękkie. Ubogie upierzenie pleców uważa się za duży błąd.

Rysunek i kolor

Szmalkaldzki murzyn, jak nazwa wskazuje, posiada tzw. rysunek murzyna, a więc większa część upierzenia jest biała, kolorowe zaś są: głowa, niewielki śliniak, ogon z piórami pokrywowymi oraz klin. Śliniak powinien sięgać do dolnej części kolli. Dotąd murzyny szmalkaldzkie występują jedynie w czterech odmianach barwnych, a mianowicie znana jest odmiana czarna, niebieska, czerwona i żółta.

Kolory powinny być intensywne i czyste. Czarny kolor powinien połyskiwać na zielono. Niebieskie murzyny mają czarną wstęgę na ogonie. Za duży błąd uważa się białe pióra na głowie, mocno niebieski odcień na głowie u czarnych, nieczyste kolory, sitowatość na ogonie lub na klinie. Wyma-

gania są tu więc podobne jak u gołębi barwnych grupy 5.

Fot. Autora

Uwagi dotyczące hodowli

Obecnie jest to rasa zdobywająca zainteresowanie hodowców poza ojczyzną szmalkaldzkich murzynów. Od pewnego czasu hodowana jest także w Polsce. Hodowców u nas jest jednak niezbyt wielu. Hodowlę zalicza się ją do trudnych. I rzeczywiście hodowcy tej rasy napotykają na wiele trudności, głównie w otrzymaniu właściwego rysunku i struktury piór na szyi. Ponadto jest to rasa niezbyt płodna.

Szmalkaldzkie murzyny powinny być hodowane w dobrych warunkach. Wymagają przestronnych miejsc do gniazdowania, odpowiedniego miejsca do spoczynku, aby nie niszczyły sobie łapci. Ze względu na bogate upierzenie w okresie pierzenia nie powinno im zabraknąć budulca na nowe pióra.

Przy selekcji i ocenie należy brać pod uwagę ogólny wygląd, wielkość korpusu, strukturę upierzenia głowy, strukturę upierzenia nóg, kolor upierzenia, rysunek, a także kolor oczu.

Fotografie Autora

Staroholenderski kapucyn (EE 603)

N: Altholländischer Kapuziner, F: Capucin Hollandais, A: Old Dutch Capuchine

Grupa VII – strykturalne

Obrączka numer 8

Pochodzenie

W Holandii, w kraju tulipanów, kapucyna staroholenderskiego często nazywa się gołębiem Jana Steena (1626-1679). Ten holenderski malarz przedstawił na jednym ze swoich obrazów gołębia,

który przypomina współczesnego staroholenderskiego kapucyna, a właściwie także jakobina duńskiego i flamandzkiego. Niewątpliwie te trzy rasy mają wspólnego przodka, a jest nim prawdopodobnie gołąb Jana Steena. I tu należy zaznaczyć, że staroholenderski kapucyn, wcale nie jest tak stary, aby nazywać go staroholenderskim, tym bardziej, że jeszcze niedawno holenderscy hodowcy dokonali kolejnych, dość znacznych zmian w budowie swojego kapucyna, a mianowicie skrócili długość pleców tego gołębia, dzięki czemu, stał się krótszym i wizualnie bardziej wysokim. Obecnie da się go wpisać w kwadrat. Holenderskim hodowcom, prawdopodobnie chodziło – między innymi także o to – aby ich ulubiony gołąb Steena wyraźnie

odróżniał się od duńskiego i flamandzkiego jakobina.

Kiedy Jan Steen umieścił na swoim obrazie niebieskiego kapucyna, był on już znany i hodowany od dwóch stuleci. Niewątpliwie gołębie perukowe znane były w niektórych krajach europejskich około roku tysiąc pięćsetnego. Były one pochodzenia orientalnego.

Badacze europejskiej historii gołębi perukowych, nie we wszystkich szczegółach są jednomyślni. Sięgając do książki Moora (1735) stwierdzają, że od samego początku wyróżniano trzy typy gołębi perukowych, co potwierdza istnienie duńskiego i flamandzkiego jakobina oraz staroholenderskiego kapucyna. Orientalne pochodzenie kapucynów potwierdza także Zurth, wspominając Beduinów, którzy przywozili do Europy gołębie perukowe, a które nazywali „shah Nila isbazih” (królewskimi lotnikami z nad Nilu). A więc dawniej, w swoich bliskowschodnich ojczyznach były one gołębiami lotnymi.

Gustaw Prütz, w swojej książce z roku 1886, pod tytułem „*Illustrirtes Mustertauben-Buch*” dość szczegółowo opisuje – prawdopodobnie holenderskiego kapucyna – podaje także jego wymiary i szczegóły struktury upierzenia oraz rysunku. Wspomina również, że znane są kapucyny jednokolorowe. Wyraźnie nie odnosi się do pochodzenia kapucyna, ponieważ w czasie, w którym Prütz ze Szczecina pisał swoją książkę, panowała ogólna zgoda, że kapucyny zostały przywiezione do Europy z Bliskiego Wschodu.

W 1905 roku A. Lavallo pisał o kapucynach jako o „rzadkiej rasie obcej”, pochodzącej z Azji Mniejszej, sprowadzonej do Anglii przez Caridię około 1850 roku. Tym samym potwierdza wcześniejsze poglądy na temat pochodzenia kapucynów. Przeglądając literaturę, w której różni autorzy piszą o kapucynach, należy przyznać rację Ulrichowi Reberowi z Mosbach, który w 1887 roku pisał, że niezwykle trudno odtworzyć historię gołębi, z których wyłoniły się obecnie znane gołębie perukowe, ponieważ – jak wyjaśnia – w starszych pracach często w ogóle lub bardzo rzadko pojawia się rozróżnienie między kapucynami a gołębiami kapturowymi lub perukowymi. Rzadko też były one hodowane. Jako dowód należy przytoczyć zdanie B. Dürigena. W pierwszym wydaniu swojej książki pt. „*Die Geflügelzucht*” (1886), Dürigen napisał, że kapucyny są przejściem od gołębi o krótkim dziobie i wysokim czole do właściwych gołębi perukowych. W ten sposób sygnalizuje, że trwa praca nad przekształceniem lotnych gołębi perukowych na gołębie strukturalne. Nie należy w takiej fazie oczekiwać, że liczni hodowcy podjęli się tego trudu, a w ich gołębnikach są setki gołębi, które spełniają ich oczekiwania. W drugim wydaniu swojego dzieła znaleźć możemy zdanie: „Szkoda, że ten uroczy, żywy, dobry wytrzymały gołąb latający, jest hodowany w naszym kraju bardzo sporadycznie”.

Czy były w czasach Prütza i Lavallego znane jakiekolwiek kapucyny na ziemiach Polskich?

Artur hr. Sumiński pisze o kapucynie w swojej książce pt. „*Hodowla gołębia rasowego*” (rok 1898, s. 35nn). Chociaż na kilku stronach podaje dość dużo szczegółów, dotyczących kapucyna, to jednak nie wiadomo, czy ma namyśli kapucyna holenderskiego, czy angielskiego, starego typu perukarza. Na przełomie wieków XIX i XX dopiero kształtowała się świadomość, dotycząca odmienności rasowej niektórych ras gołębi, wywodzących się z jednego pnia.

Wracając do książki A. hr. Sumińskiego, należy powiedzieć, że szczegółowy opis kapucyna, podany przez Sumińskiego, świadczy o tym, że w Polsce musiały być one hodowane. Warto też nadmienić, że Sumiński nazywa kapucyny werflami, a więc gołębiami lotnymi.

Eugeniusz Adolf Terlecki (*Chów gołębi*, Lwów 1907, s. 95) pisze o kapucynie, jako o mało znanym gołębiu, który został sprowadzony do Anglii około 1880 roku. Podaje niewiele szczegółów, co świadczy, że na początku XX wieku był prawie w Polsce nieznany, przynajmniej nieznany był na wschodnich kresach, należących wówczas do Austrii.

Z lewej strony typ stary, z prawej obecnie uznany

Charakterystyka ogólna

Staroholenderski kapucyn jest gołębiem średniej wielkości, o dość wysokiej i poziomej postawie, krótkim korpusie z szeroką piersią, o stosunkowo długiej szyi i o charakterystycznej strukturze upierzenia.

Cechy rasowości (opis budowy)

Opis budowy staroholenderskiego kapucyna, rozpocząć należy od opisu głowy, szyi, piersi i struktury upierzenia, występującego na głowie i szyi.

Głowa jest średniej długości, zaokrąglona z nieco wypełnionym czołem, z szerokim kapturem.

Oczy są dobrze widoczne, a ich tęczówka jest koloru perłowego, ale nieco zaczerwieniona jest dopuszczalna. **Brwi** o delikatnej strukturze, są koloru czerwonego.

Średniej długości **dziób** jest jasny, przy woskówkach nieco zaczerwieniony, a woskówki delikatne, gładkie i przylegające. Więcej niż średniej długości **szyja**, jest cienka, chociaż wydaje się, że jest na całej długości mocna. Mocna jest u podstawy. Podgardle jest dobrze zaokrąglone, a **piers** szeroka i wyraźnie wysunięta do przodu.

Kaptur na głowie jest wysoko i prosto osadzony, szeroki i dobrze zaokrąglony, przechodzący bez załamań w upierzenie szyi, z boków nieco od głowy odstający, bez załamań przechodzący w kołnierz na szyi, który w przedniej części szyi jest otwarty i nie dotykający piersi. Pióra w tylnej części szyi są dobrze zwarte. W dolnej części szyi z piór utworzona jest po obu stronach owalna rozeta.

Plecy kapucyna staroholenderskiego są szerokie w ramionach, stopniowo zwężające się ku ogonowi. **Skrzydła** nie sięgające końca ogona i dobrze przykrywające plecy. Mniej niż średniej długości **ogon**, jest zwarty i noszony poziomo. Staroholenderski kapucyn stoi na więcej niż średniej długości i mocnych **nogach**, których skoki są nieupierzone.

Całe **upierzenie** jest mocne i przylegające do ciała, oczywiście z wyjątkiem upierzenia na szyi

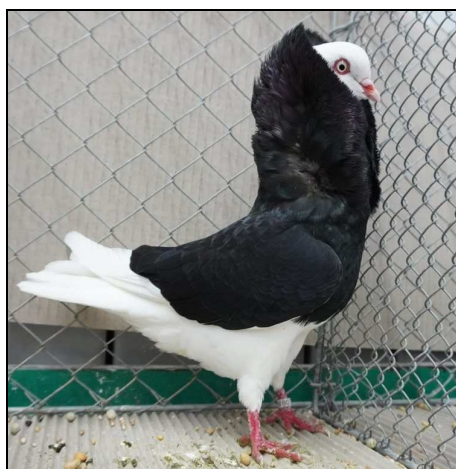
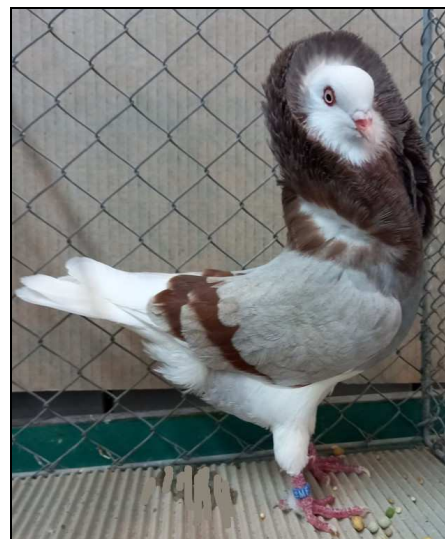
Ubarwienie upierzenia i rysunek

Obecnie hodowane są kapucyny staroholenderskie jednobarwne, z jednolitym rysunkiem mnisim i tygrysie z rysunkiem mnisim. Jednobarwne występują w kolorze białym, czerwonym i żółtym. Z rysunkiem mnisim

znane są czarne, kawowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami, czerwonołowe z czerwonymi pasami, żółtołowe z żółtymi pasami, niebieskołowe z ciemnymi pasami i niebieskołowe grochowe. Tygrysie z rysunkiem mnisim występują w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym i niebieskim. Właściwie nie powinny być one nazwane tygrysiami, mają bowiem białe lotki, a gołębie tygrysie powinny mieć lotki kolorowe.

Wszystkie kolory powinny być intensywnie i równomiernie nasycone. Barwne lotki u czerwonych i żółtych są jasno zakończone. U niebieskich oraz niebieskołowych kolor powinien być możliwie czysty na całych tarczach. Kapucyny płowe są wyraźnie z intensywnym kolorem na szyi, piersiach i pasach. U czerwonołowych i żółtołowych samic, dopuszczalny jest nieco szary nalot na brzuchu.

Kapucyny staroholenderskie z rysunkiem mnisim mają białą głowę, od 7 do 12 lotek, dolna część grzbietu, ogon, brzuch, podudzia, klin oraz pióra w okolicy odbytu. Pozostałe upierzenie jest kolorowe, także wewnętrzna część kaptura oraz piers. Nieco kolorowych piór za podudziami jest dopuszczalne.

Linia między białą a kolorem na głowie u mnisich, przebiega około pół centymetra poniżej oka. Rysunek mnisim musi mieć również gołębie tygrysie.

Duże wady

Do dużych wad zalicza się długi i bryłowaty korpus, opadającą linię pleców, podwójne rozety po obu stronach lub po jednej stronie, do przodu opadający kaptur, nieregularny i z załamaniami kołnierz, zamknięty z przodu oraz nieczysty dziób, zakrywające oczy pióra na głowie, mniej niż 7 oraz więcej niż 12 białych lotek (z wyjątkiem u tygrysich), kolorowe pióra na brzuchu, dolnej części piersi i z przodu podudzi.

Uwagi dotyczące hodowli

Staroholenderskie kapucyny są gołębiami płodnymi i dobrze wychowującymi swoje młode. Boksy dla nich muszą być przestronne i odpowiednio wysokie, aby upierzenie na szyi nie ocierało się o ściany boksów.

Mogą być hodowane w wolierach i gołębniku z wylotem na podwórko. Jednak ze względu na ograniczone pole widzenia, z powodu drapieżników, lepiej je hodować w wolierach.

Początkujący hodowcy nie powinni eksperymentować i tworzyć pary, np. o ubarwieniu jednolitym z gołębiami z rysunkiem mnisim.

Wstępna ocena jakości młodych, dokonywana przez hodowców, powinna być stosunkowo ostra.

Na wystawach bierze się pod uwagę: wrażenie ogólne, sylwetka i postawa, długość szyi i nóg, struktura kaptura i kołnierza, kolor i rysunek, barwa oczu i brwi.

Duński perukarz (EE 604)

N: Dänische Perücke, F: Capucin Danois, A: Danish Jakobin

Grupa VII – strukturalne

Obrączka numer 7

Pochodzenie

Od czasu, w którym na kontynencie europejskim pojawiły się gołębie z bogatym upierzeniem na szyi i głowie, które nazywane były jakobinami ze względu na rysunek, bądź perukarzami, dynamicznie rozwinęła się ich hodowla, głównie w Anglii, krajach Beneluksu oraz w Niemczech. Dzięki różnym upodobaniom hodowców tych krajów i starannej selekcji, powstały cztery rasy, a mianowicie perukarze, jakobiny limburskie, perukarze duńskie i staroholenderskie kapucyny.

W Danii gołębie z peruką, hodowane były od dawna pod różnymi nazwami. Na przykład gołębie o czerwonym kolorze upierzenia, nazywano gołębiami z Dannebrogu (południowa Jutlandia). Gdzie indziej nazywano je perukarzami lub jakobinami. Kiedy ustaliła się w Danii świadomość, że przecież chodzi o tego samego gołębia, różnie nazywanego, postanowiono w 1973 roku nazwać je duńskimi perukarzami (Danek paryk)

Charakterystyka ogólna

Duńskie perukarze są harmonijnie zbudowanymi, małymi i bardzo spokojnymi gołębiami, o wyprostowanej postawie i żywym temperamencie. Długość duńskiego perukarza, od dzioba do końca ogona wynosi od 30 do 32 cm.

Opis budowy

Duńskie perukarze mają małą, zaokrągloną **głowę**, jednak widzianą z boku nieco spłaszczoną. **Oczy** ich są perłowe, **brwi** zaś wąskie i czerwone, a **dziób** średniej długości, jasnoróżowy, niezbyt cienki i nieco wygięty. Pod względem kształtu i kolorystyki już sama głowa czyni duńskie perukarze gołębiami pięknymi i godnymi hodowli.

Szyja perukarzy z Danii jest średniej długości, niezbyt mocna, raczej prosta, z wyraźnie zaokrąglonym podgardlem, **piers** pełna i noszona wysoko, **plecy** zaś są szerokie w ramionach i opadające w kierunku ogona.

Chociaż duńskie perukarze nie są gołębiami lotnymi, to jednak **skrzydła** mają mocne, chociaż niezbyt długie. Dobrze okrywają one plecy, spoczywają na ogonie bez krzyżowania się z sobą lotek I rzędu. **Ogon** jest stosunkowo krótki, lecz dobrze zwarty i składa się z 12 sterówek. Średniej długości **nogi**, są koloru różowego, skoki nieopierzone, a pazurki jasne.

Całe **upierzenie** jest gęste i mocne.

Struktura peruki

Pióra tylnej części peruki powinny być napięte. Nie może być między nimi przerw i prześwitów. Kolia, czyli przednia część peruki, powinna przylegać do szyi, ale nie zakrywać oczu i mieć po obu stronach taką samą długość. Jej linia – patrząc z boku – jest nieco zakrzywiona. Patrząc z przodu, odległość pomiędzy krawędziami kolii powinna wynosić od 1,5 do 2 cm. Podział na tylną i przednią część peruki powinien być wyraźny i możliwie prosty.

Cała struktura peruki nie może burzyć harmonijnej budowy gołębia, a więc nie może być zbyt uboga ani zbyt wybujała.

Odmiany kolorystyczne

Duńskie perukarze hodowane są w kilku odmianach barwnych. Znane są czarne, czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami, niebieskie bez pasów, niebieskopłowe, perłowe z ciemnymi paskami, perłowe bez pasów, perłowopłowe, czerwonopłowe, żółtopłowe.

Znane są także całe białe, a odmiany niebieskie, perłowe, czerwone i żółte odpowiednio grochowe.

Kolor i rysunek

Wszystkie kolory u duńskich perukarzy muszą być nasycone, z metalicznym, czerwonym połyskiem, ale niebieskie i perłowe muszą mieć zielonkawy połysk.

Rysunek perukarzy duńskich jest mnisi. Biała jest u nich głowa, aż do około 1,5 cm poniżej oka i 0,5 cm poniżej dzioba; ogon z klinem oraz od 7 do 10 lotek I rzędu.

Reszta upierzenia jest kolorowa do około 1 cm od odbytu. W przypadku pasów dąży się do uzyskania dwóch nieco zakrzywionych, równoległe biegnących pasów. U grochowych rysunek powinien być wyraźny i wyrównany.

Duże wady

Do wad zalicza się: dużą i nieharmonijną sylwetkę; zbyt mocną, krzywą lub mało zwartą strukturę upierzenia peruki (w pozycji paradnej); słabo przylegające pióra pozostałego upierzenia do ciała, zbyt jasny kolor na brzuchu, nieczyste oczy i bardzo jasne lub szorstkie brwi.

Hodowla duńskich perukarzy nie jest trudna. Duńskie perukarze wymagają jednak starannej opieki ze względu na bogate upierzenie peruki na głowie i szyi, a także dobrej jakości ziarna, aby kolor ich upierzenia był dostatecznie intensywny.

Łączenie ich w pary z innymi perukarzami, głównie ze staroholenderskimi kapucynami jest niewskazane.

Przy ocenie duńskich perukarzy bierze się pod uwagę kolejno: ogólny wygląd; budowę (skrzydła, ogon, nogi) i sylwetkę; głowę, dziób i oczy; kolor i rysunek.

Perukarz (EE 605)

N: Perückentaube, F: Capucie, A: Jakobin
Grupa VII – strukturalne
Obrączka numer 8

Pochodzenie i historia

Gustaw Prütz w 1886 roku pisał, że perukarze w Niemczech są rzadkością. Rzekomo jeszcze w 1929 roku mało kto cokolwiek wiedział o perukarzach, a jeszcze mniej hodowców coś czytało na ich temat.

Perukarze prawdopodobnie pochodzą z Azji i spokrewnione są z kapucynami. Pogląd ten przyjmuje obecnie coraz więcej badaczy. Według Trübenbacha, oprócz gołębia kapucyńskiego, do powstania współczesnych perukarzy przyczyniły się monochromatyczne (jednokolorowe) i stare białogłowe gołębie indyjskie.

Do Holandii i Belgii dostały się w połowie XVI wieku. Przywiezione zostały przez marynarzy i z kraju wiatraków rozprzestrzeniły się po całej Europie. W różnych krajach rozwijały się nieco inne typy perukarzy. Według J. Trübenbacha, dotarły one do Europy około 1550 roku, natomiast według J. Schütte'go około 1590 roku, zaś według K. Gossnera w 1555 roku. Konrad Gossner pisał, że mają na głowie szerokie, piękne i niepowtarzalne pióropusze i są uważane za najszlachetniejszą rasę gołębi. W 1600 roku o perukarzach pisał Aldrovandi. Anglik Willughby w 1735 roku w swojej książce „Ornithology” także opisuje perukarze, a 1735 roku w „Columbarium” o perukarzach pisze dość obszernie Moore. W Niemczech godny uwagi jest opis Fischera z roku 1743 w książce pt. „Vorstellung der Vögel Deutschlands”. Wynika z powyższego, że w Europie było jednak zainteresowanie perukarzami.

Zanim obecne perukarze zostały nazwane perukarzami, różnie były nazywane. Nazywano je zakonnikami, mnichami, a nawet dziewczynami. Anglicy nazwali je jakobinami. Nazwę tę perukarze otrzymały już w XVI wieku, a to ze względu na podobieństwo do habitów braci zakonnych św. Dominika. Ale według Frischa (1743) i Bechsteina (1807), Neumeistera (1869) i Buhle (1841) nazywane były w Niemczech gołębiami perukowymi (perukarzami). Różnie też była określana struktura upierzenia perukarzy: welon, kołnierz, szalik, czepek, warkocz, czapka, kaptur.

Według Ch. A. Buhle (1841) perukarze przypominają gołębie polne, ale są dłuższe i bardziej rozciągnięte. Mają krótki dziób i szeroko rozstawione nogi, a także długie skrzydła. Kaptur zakrywa połowę potylicy, a pióra po bokach szyi są odwrócone do góry i zawijają się z powrotem ku klatce piersiowej, tworząc szalik.

Według różnych autorów najpiękniejsze były perukarze jednolicie czarne. Ale hodowano także monochromatyczne białe, niebieskie, czerwone i żółte. Ale hodowano także mnichy i tygrysy czarne, żółte, niebieskie oraz trójbarwne.

Wg: G. Prütza

Bardziej konkretne opisy w dawnej literaturze niemieckiej spotykamy u G. Prütza ze Szczecina [w](#) bogato ilustrowanej książce pt. „*Mustertauben-Buch*” (1886). Opis ten jednak odbiega od wymogów obecnie obowiązującego wzorca, dlatego należy go traktować jako świadectwo w drodze do obecnie hodowanych perukarzy, czego wyrazem jest następująca ilustracja:

Podobnie jest u E. Schachtzabela (*Illustriertes Prachtwerk – Tauben-Rasen*, 1911)

Obszerny niemiecki opis perukarza znajdziemy w książce pt. „*Huhn- Struktur- und Warzentauben*”, autorstwa Horsta Marks’a z roku 1980 roku.

Od kiedy perukarze były znane i hodowane w Polsce?

W dawnej literaturze można było spotkać wzmiankę o perukarzach u Józefa Spittala (*O chowie ptactwa domowego*, cz. III, Lwów 1864). „Gołąb jakobiński (*columba domestica cucullata*...) ma dziób krótki, główkę wypukłą, na szyi długie strzępiaste pióra, nogi zwykle piórami zarosłe, koloru różowego, jest ociężały i ma lot ciężki, rzadko kiedy sam młode wysiaduje, z której to przyczyny jaja innym gołębiom do wysiadają dają”.

Znacznie więcej informacji polski czytelnik mógł znaleźć w książce Adolfa hr. Sumińskiego (*Hodowla gołębia rasowego*, Kraków 1898). Sumiński pisze, że jest to gołąb, „którego u nas nazywają także kapucynem i to jest nazwa najwłaściwsza, nazwa zaś amerykańska, perukarz, są bardzo niewłaściwe, tak jak i niemiecka nazwa Perücentaube. Wszakże peruki on nie ma, jest to kaptur naokoło głowy i szyi, okalający jakby szalikiem te dwie części ciała. Dobrze go jednak odróżniać należy od kapucynka, należącego do rasy werbli (chodzi o lwowskie gąski wywrotne – przyp. autora). Pochodzi on z Azji i już w 16. stuleciu przybył do Europy, sprowadzony przez żeglarzy. Kapucyn robi wrażenie większego gołębia, jak rzeczywiście on nim jest”. Dalej hr. Sumiński opisuje kapucyna. Pisze, że pióra w kapturze „muszą być długie i równe. Pióra te mają w równej linii tworzyć jakby dalszy ciąg szalika, nie wywyższając się nad głowę w czubek lub w podobne nierówności. Grzywa również o długich, ale równych piórach. Skrzydła długie i także ogon, lotki, których ma być 10, sięgają prawie do czubka ogona, nogi krótkie, gołe, czerwone, choć zdarzają się także opierzone, przez niektórych niesłusznie za wadę uważane. Dziób barwy cielistej, u ciemnych gołębi ciemniejszy. Barwa upierzenia może być dwojaka. Są gołębie w jednej barwie, a więc całe białe, czarne niebieskie, czerwone żółte z wiązaniami odpowiednimi, albo tygrysowate i nakrapiane. Najwięcej jednak lubiane są kapucyny mnichowate. Mnichowate nazywają się dlatego, że barwą i rysunkiem ubarwienia pierza przypominają polucha mnicha, który ma białą głowę, także ogon i lotki, reszta zaś w barwie. Najpiękniejsze jako okazy i najłatwiejsze do hodowli (na punkty) są całkiem białe, a potem mnichowate-ciemne... Nakrapiane, a więc białe z niewielu plamkami, nazywamy arlekinami. Są to jednak okazy mierne”.

Następnie zajmuje się hr. Sumiński opisem mnichowatych. Zwraca uwagę także na trudności w hodowli.

Wiele danych u hr. Sumińskiego spotkać można u Eugeniusza Adolfa Terleckiego, w książce pt. „*Chów gołębi*” z 1907 roku. Jednak w czasach Terleckiego perukarze bardziej przypominały współczesne.

Zauważyć należy, że opisy rysunku i ubarwienia powyżej wspomnianych i cytowany polskich autorów, różnią się od obecnie obowiązującego wzorca perukarza, co jest oczywiste, ponieważ hodowcy gołębi zawsze dążą do uszlachetnienia hodowanych przez siebie ras, ale co nie zawsze się udaje i jest godne uwagi.

Warte wspomnienia są późniejsi polscy autorzy literatury gołębiarskiej, jak np. J. Viktorini, M. Trybulski, przede wszystkim Stanisław Sejmicki, który jest autorem obszernej monografii pt. „*Gołębie strukturalne. Historia i hodowla*”. W książce S. Sejmickiego znajdujemy nie tylko opis budowy perukarza, ale także wiele wskazówek dotyczących hodowli, organizacji zrzeszających hodowców perukarzy oraz pięknych kolorowych zdjęć.

Charakterystyka ogólna

Perukarz jest gołębiem o korpusie średniej wielkości, o dumnej i wyprostowanej postawie, z lekko odchyloną do tyłu, słabo widoczną głową. Jego szczególną cechą są wyjątkowo długie pióra w strukturze upierzenia szyi.

Opis budowy współczesnego perukarza

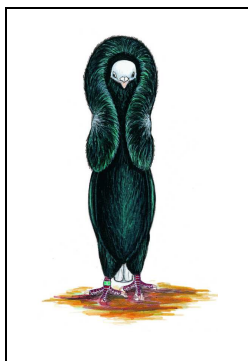
Perukarz ma małą **głowę**, o wypełnionym czole; **oczy** koloru perłowego; brwi od koloru cielistego do czerwonego (u młodych gołębi jest dopuszczalne nieco ciemniejsze oko); **dziób** średniej wielkości, górna część dzioba powinna być koloru cielistego, kolor dolnej części przy ocenie nie odgrywa żadnej roli. Zbyt krótki dziób jest nie tylko wadą, ale gołąb o takim dziobie nie gwarantuje należytej opieki nad młodymi ptakami.

Głowa spoczywa na długiej **szyi** i musi harmonizować z długością korpusu i struktury upierzenia. Wysoko uniesiona pierś jest wąska, chociaż ze względu na strukturę upierzenia wydaje się szeroka. Zbyt szeroka pierś powoduje zbyt duże oddalenie się od siebie krawędzi kolii. **Plecy** są długie i dość wą-

skie, a skrzydła także długie, **sięgające** prawie końca ogona, jednak lotki powinny być dość szerokie. Również **ogon** jest wąski, zwarty, ale niezbyt długi.

Nogi perukarza są krótsze niż średniej długości, a kolor pazurków jest bez znaczenia. Chociaż gołąb stoi w pozycji wyprostowanej (paradnej), nadal ma niską sylwetkę. Wymaga się, aby oko i **śródstopie** znajdowały się na jednej prostopadłej linii; linia kołnierza i grzbietu powinna tworzyć łagodny łuk.

Duże wady w budowie

Do wad w budowie zalicza się: pochyloną sylwetkę; za gruby, niekształtny korpus, długie nogi, linię prostopadłą, wyprowadzoną ze środka oka nie spotykającą się z linią skoku.

Struktura upierzenia

Perukarz należy do VI grupy, a więc do gołębi strukturalnych. Struktura składa się z rozety, grzywy, kapelusza i kolii.

Rozety występują z obu stron w dolnej części szyi o kształcie kolistym. Ich pióra rozchodzą się promieniście we wszystkie strony, tworząc grzywę, kapelusz i kolię.

Grzywa w tylnej części szyi sięga górnej części grzbietu, dalej przechodzi w kapelusz i kolię.

Kapelusz powinien być gęsty i zwarty, nie może być szpiczasty w środku ani kanciasty po bokach, lecz dobrze zaokrąglony; pióra powinny być tak długie, że opadając z góry na głowę, powinny sięgać możliwie blisko czoła, nie dotykając jednak głowy.

Kolia u podstawy zamyka się i tworzy literę „V”; składa się z długich i gęstych piór, przykrywa policzki i boki szyi, u góry sięga dzioba i oczu, u dołu sięga piersi, tak daleko, jak to możliwe, ale w żadnym wypadku jej pióra nie mogą być obwisłe, powinny być ani za miękkie, ani za twarde; patrząc z przodu musi być widoczna głowa i oczy.

Duże wady w upierzeniu

Do wad w upierzeniu zalicza się: szablokształtne lotki; krótkie, twarde pióra lub zbyt miękkie, a także włosowate pióra, podzielona rozeta, za krótki kapelusz, bardzo luźna grzywa, kolia z przodu otwarta, lub zamknięta, wyniku czego niewidoczna jest głowa, opadające miękkie pióra brzucha, mniej niż 6 i więcej niż 10 białych lotek. U czerwonych perukarzy często występuje popielatoczerwone upierzenie na piersi i brzuch, a to zalicza się do poważnej wady.

Rysunek i rodzaje kolorów

Oprócz białych perukarzy, wszystkie odmiany mają mnisi rysunek. Biała jest głowa, od 6 do 10 lotek I rzędu oraz ogon z pokrywą i klinem. Linia podziału kolorów na głowie biegnie spod dzioba pod oczami w kierunku tyłu głowy.

Perukarze występują w kolorze czarny, czerwonym, żółtym, niebieskim z czarnymi pasami, niebieskim bez pasów, niebieskopłowym, czerwonopłowym, żółtopłowym, oraz tygrysie w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym oraz jednobarwne jedynie w kolorze białym.

Kolory powinny być równomiernie rozłożone, nasycone i czyste. U czerwonych i żółtych dozwolone są lotki nie całkowicie ubarwione. Płowe powinny mieć tarcze czyste oraz intensywny kolor na szyi, piersi i pasach. U białych toleruje się niezbyt czystą biel. U samic czerwonopłowych oraz żółtopłowych toleruje się nieco szary nalot na piersi. Tygrysie powinny mieć równomiernie rozdzielone od siebie białe i kolorowe pióra.

Słabe kolory i niewłaściwy rysunek zalicz się do wad.

Uwagi dotyczące hodowli

Hodowla perukarzy nie jest łatwa. Najlepiej hodować je w dużej wolierze, aby mogły w niej swobodnie fruwać. Należy zdecydowanie zaniechać hodowli pozawolierowej, ponieważ albo nie będą umiały wrócić do gołębnika, albo zostaną zlikwidowane przez drapieżniki. Boksy w gołębniku powinny być dość obszerne, przede wszystkim stosunkowo wysokie, aby gołębie mogły w nich swobodnie kopulować. Niektórzy, doświadczeni hodowcy perukarzy radzą wycinanie piór w okolicach odbytu oraz skrócenie sterówek o około 2 cm.

Gołębniak lub woliera powinna być zaopatrzona w odpowiedni karmik, z łatwym dostępem do podawanego ziarna. To samo dotyczy naczynia na wodę. Niektóre, szczególnie wysokiej klasy ptaki, mają bowiem trudności w pobieraniu pokarmu. Często niektórzy hodowcy skracają swoim ptakom także pióra w kolii. W czasie okresu lęgowego – w niektórych wypadkach – jest to konieczne.

Perukarze często wynoszą jaja, a następnie pisklęta z miski lęgowej. Godna uwagi jest rada, aby miska lęgowa znajdowała się w dość obszernej skrzynce drewnianej o wysokości miski lęgowej. Skrzynkę należy wypełnić trocinami lub sianem, z uprzednio pokrojonej trawy (może być ususzona trawa z kosiarki). Wtedy para lęgowa będzie wchodzić do miski, a nie wskakiwać. Gołąb o krótkich nóżkach może wyrzucać jajka, częściej małe pisklęta.

Należy też włożyć do boksu lęgowego niskie i stabilne naczynia na wodę i ziarno, aby młode gołębie nauczyły się wcześniej same pobierać pokarm.

Niektórzy hodowcy w okresie lęgowym korzystają z pomocy mamek, ale nie jest to dobra metoda, ponieważ dochodzi wówczas wśród hodowanych perukarzy do utraty instynktu opiekuńczego nad młodymi.

Odpowiednio wcześniej nakładamy młodym gołębiom obrączki numer 8.

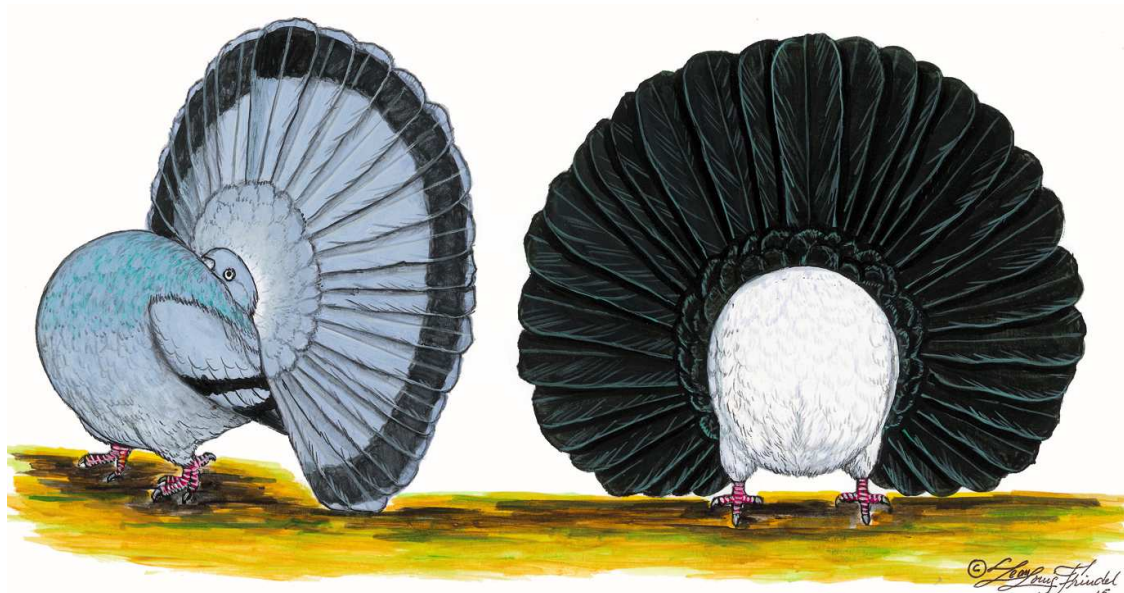
Uwagi dotyczące organizacji wystaw perukarzy

W literaturze spotkać można wiele rad, dotyczących przygotowania perukarzy do wystaw. Przede wszystkim często używane klatki na wystawach, nie nadają się do pokazywania perukarzy, ponieważ nie będą się w nich dobrze prezentować, a oceniający gołębie może popełnić wiele błędów. W USA używa się klatek wystawowych o wymiarach 60 x 100 cm i wysokości 70 cm. Klatki ustawione zostają około 110 cm nad ziemią. Ocenia się: wygląd ogólny, postawę i sylwetkę, długość i struktura upierzenia szyi, rysunek i kolor, oraz głowę i dziób.

Aby nie zgłodzić perukarzy w czasie wystawy, należy też zapewnić im łatwy dostęp do wody i ziarna.

Pawik (EE 606)

N: Pfautaube, F: Queue de Paon, A: Fantail
 Grupa VII – strukturalne
 Obrączka numer 7

Pochodzenie

Jedna z najstarszych ras gołębi, przywieziona z Indii do Europy w już XVI wieku. Nazwę zawdzięcza ogonowi w kształcie wachlarza. Bardzo szybko stała się popularna. W Europie rasa ciągle była udoskonalana, co przede wszystkim jest zasługą hodowców angielskich.

Charakterystyka ogólna

Pawik w pozycji paradej stoi na czubkach palców. Ma sylwetkę szeroką i głęboką. Z powodu wygiętej do tyłu szyi, głowa spoczywa na przedniej poduszce. Tułów ze wszystkich stron ma zaokrąglony, pierś mocno podniesioną. Ponadto ma wąskie skrzydła, dobrze zwarte, a końce skrzydeł noszone pod najniższą boczną sterówką. Ogon (wachlarz) u pawika jest nieco wklęsły, możliwie bardzo szeroki i płaski, noszony pionowo, pod kątem prostym, dobrze zwarty i sprężysty.

Opis budowy

Pawiki mają **głowę** małą, drobną, delikatnie zaokrągloną i gładką; **oczy** u białych są ciemne, a także u tych, u których dominuje na głowie biały kolor, zaś perłowe lub pomarańczowe u pozostałych odmian barwnych, przy czym cenny jest kolor perłowy. **Brwi** powinny być wąskie i możliwie mało zauważalne, w zależności od upierzenia od jasnych do ciemnych; **dziób** średniej długości, jasny u białych, czerwonych, żółtych, tarczowych i białych z barwnymi ogonami; czarny u czarnych, u ciemno grochowych i andaluzyjskich; ciemny u odmian niebieskich, płowoczerwonych oraz kite (kania); koloru rogowego u kawowych (dun), srebrzystych, wielobarwnych oraz deRoy. **Woskówki** pawiki mają małe i gładkie.

U pawika wysokiej jakości, **korpus** powinien być mały lub średniej wielkości, a linia **piersi** i **brzucha** zaokrąglona. Korpus z każdej strony powinien być zaokrąglony, a **plecy** w środkowej części lekko wklęsłe; **szyja** delikatna, lekko wygięta. Długość szyi powinna odpowiadać długości grzbietu, aby **głowa** szczelnie przylegała do przedniej poduszki, ale nie wystawała z drugiej strony wachlarza (ogona).

Pierś pawików jest szeroka, pełna, dobrze zaokrąglona, wysoko podniesiona; **poduszka** pełna i napięta, tak sięgająca wysoko jak tylko możliwe i przesłaniająca pióra ogona (sterówki). Przednia poduszka służy jako miejsce spoczynku dla głowy. Im bardziej jest zaznaczona, szeroka i gęsta (szczelna), tym lepiej; tylna poduszka, utworzona z piór klina, powinna być także szeroka gęsta i napięta.

Skrzydła u pawików są wąskie, zwarte i ściśle przylegające; patrząc z boku końce skrzydeł sięgają nieznacznie poza skrajne sterówki ogona; okolice łokci przykryte są piórami piersi. Tymczasowo zezwala się na więcej niż 20 lotek I rzędu.

Rzucający się w oczy **wachlarz (ogon)**, powinien być dostosowany do wielkości korpusu, nie za mały ani nazbyt duży; trochę wklęsły, kolisty, po obu stronach lekko dotykający podłoża, bardzo gęsty i napięty, składający się z długich szerokich piór, a każde pióro przykrywa następne. Liczba piór w ognie nie jest miarodajna dla jakości ogona (wachlarza). Dozwolone jest lekkie ufryzowanie końcówek sterówek.

Pawiki mają **nogi** nieupierzone, krótkie, silne, szeroko rozstawione, usadowione z przodu tułowia; podudzia są prawie całkowicie zakryte przez pióra brzucha i prawie nie wychodzące poza linię piersi.

Całe **upierzenie** powinno być sprężyste i gęste.

Pawikom powinno się nakładać obrączki o średnicy 8 mm.

Rodzaje kolorów

Pawiki występują w licznych kolorach.

Jednobarwne: biały, czarny, kawowy (dun), andaluzyjski, srebrzysty, popielatopłowy, recesywny czerwony, recesywny żółty, niebieski z pasami, niebieski bez pasów, niebieski grochowy, niebieskopłowy z pasami, niebieskopłowy bez pasów, niebieskopłowy grochowy, niebieski mleczny (milk) z pasami, czerwonopłowy z pasami, żółtopłowy z pasami, wielobarwny, kite, złocisto czekoladowy, deRoy, agatowy czerwony, agatowy żółty, niebieski oszroniony (szymel) z pasami, niebieskopłowy oszroniony (szymel) z pasami, tygrysi czarny, tygrysi recesywny czerwony, tygrysi recesywny żółty, niebieski tygrysi bez pasów, niebieski tygrysi z pasami, czarny plamisty (szek), niebieski plamisty z pasami, niebieski plamisty bez pasów.

Z lusterkami w ognie: czerwony, żółty.

Tarczowe: czarny, recesywny czerwony, recesywny żółty, niebieski z pasami, niebieski bez pasów, niebieski grochowy, niebieskopłowy z pasami, niebieskopłowy bez pasów, niebieskopłowy grochowy, czerwonopłowy z pasami, żółtopłowy z pasami.

Z kolorowymi ogonami: czarny, recesywny czerwony, recesywny żółty, niebieski.

Z białymi ogonami: czarny, andaluzyjski, recesywny czerwony, recesywny żółty, niebieski z pasami, niebieski grochowy.

Kolory i rysunek

Wszystkie kolory nasycone i lśniące. Biały czysto biały, srebrzystobiały błyszczący;

Andaluzyjskie mają głowę i szyję czarnoniebieską, korpus i ogon nieco jaśniejszy, tarcze ciemno brązowe z piórami bez lub z czarnoniebieskim obramowaniem. Lotki niebieskopłowe. Kawowe są równomiernie szarobrązowe. Srebrzyste równomiernie delikatnie srebrzystoszare bez pasów i rdzy. Popielatopłowe są jasnoszare bez widocznych znamion, za wyjątkiem nagromadzonej czerwieni w upierzeniu szyi, pasy czyste i długie. U niebieskich mlecznych na upierzeniu, także skrzydeł i ogona pióra jakby posypane mlekiem w proszku, pasy powinny jednak być wyraźne na tarczach i ogonie. Ciemnogrochowy indygo mają brązową głowę, szyję, pierś i tarcze skrzydeł, a lotki, ogon i poduszki są niebieskawe. Wielobarwne na podstawowej barwie kremowej lub migdałowej mają na całym upierzeniu możliwie równomiernie rozłożone cętki lub piórka w różnych kolorach. Lotki I rzędu i ogon jest w kolorze od kremowego do prawie białego z niebieskimi i czarnymi długimi cętkami. Rysunek u gołębi starszych jest ciemniejszy. Samice są zawsze gorzej cętkowane niż samce.

Kite są ciemnoczarne z mniej lub więcej lśniącymi piórami koloru brązu na szyi i piersi oraz z takim nalotem na lotkach i na ogonie. U kawowozłocistych (dun) barwa jest rozjaśniona, ale z żółtym nalotem na piersi, który rozciąga się aż na pióra brzucha. Pióra skrzydeł i wachlarza są żółtawe przy stosinie.

Agatowe są jednobarwne, lecz jakby przesiąknięte mniej lub bardziej bielą, bez ściśle ustalonego rysunku. Wymagane są barwne skrzydła i pióra wachlarza, lecz przy stosinach występuje wyraźnie widoczna biel.

U deRoy podstawowym kolorem jest pomarańczowożółty z kropkami lub plamkami w kolorze mahoniowym, gdzieś z prześwitującą mniej lub bardziej bielą. Pióra skrzydeł i wachlarza są najczęściej jaśniej zabarwione.

Oszronione (grizli) mają mniej lub więcej bieli w barwie podstawowej oraz czarne, względnie ciemne pasy. Pasy powinny być czyste i przechodzić przez całą szerokość skrzydeł. Tygrysie i szeki (plamiste) z możliwie równomiernie rozłożonym rysunkiem.

Tygrysie muszą mieć barwne lotki i pióra ogona.

Lustrzane mają na piórach ogona (sterówkach) szerokie, białe plamy, tzw. lustra, które tworzą na ogonie (wachlarzu) białą wstęgę na barwnym tle. Tarczowe mają od 6 do 12 białych lotek I rzędu. Barwnoogoniaste z możliwie barwną, a białoogoniaste z możliwie białą przednią i tylną poduszką.

Duże wady

Do dużych wad zalicza się: niewłaściwy typ, za duży korpus, niewystarczająco zaokrąglony; mocno widoczne łokcie, pierś podzieloną na dwie części, głowę przechodzącą przez wachlarz (ogon); zbyt z tyłu osadzone nogi, zgięte w pięcie; za wysoka postawa, za krótkie nogi; lejkowaty oraz w kształcie parasola, płasko noszony, za mały, z prześwitami wachlarz (ogon), zbyt miękkie pióra w wachlarzu, pojedyncze pióra na skokach, zdecydowanie ubogie kolory i niewłaściwy rysunek.

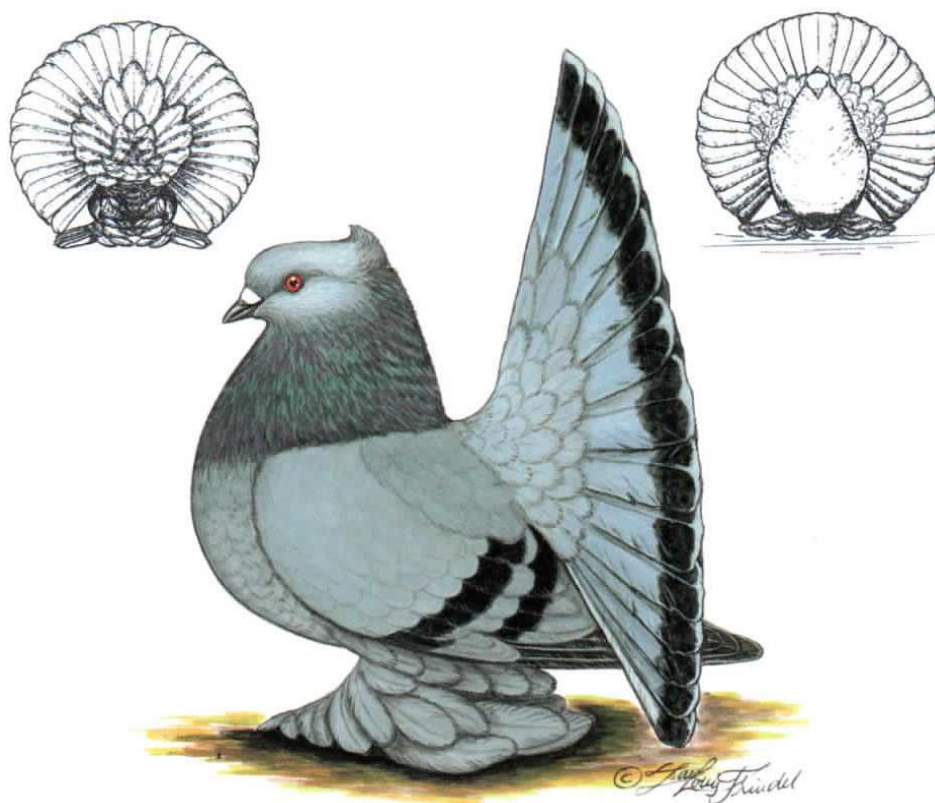
Uwagi do oceny

Ocenie podlega: wygląd ogólny – figura – postawa – ogon (wachlarz) i poduszki – jakość upierzenia – pierś – szyja – głowa – barwa i rysunek.

Pawik indyjski (EE 607)

N: Indische Pfautaube, F: Queue de Paon Indien, A: Indian Fantai
 Grupa VII – strukturalne
 Obrączka numer 10

Pochodzenie

Rasa powstała przed wiekami w Azji. Po raz pierwszy została opisana w 1590 roku. Do Niemiec sprowadzona została ze Stanów Zjednoczonych Ameryki. Powszechnie znana jest w Europie od 1976 roku.

Charakterystyka ogólna

Pawik indyjski jest gołębiem o poziomej postawie. Ogon ma prawie o kształcie lejka i trzymany prosto (pionowo), a nogi z krótkim upierzeniem. Głowa może być gładka lub czubata.

Cechy rasowości

Głowa jest proporcjonalnie mocna w stosunku do tułowia, podłużna, może być gładka, ze spiczastym czubkiem lub koronką, zakończoną rozetami. Czoło powinno być wyraźnie wysklepione. **Oczy** u gołębi z białą głową są ciemne, u pozostałych pomarańczowe, perłowe lub ciemne, a **brwi** cienkie, o kolorze zależnym od upierzenia. Pawik indyjski ma **dziób** średniej długości, nie za cienki, cielisty u białych, żółtych, czerwonych, kawowozłocistych, agatowych, deRoy, tarczowych, barwnoogoniastych; zaś koloru rogowego u kawowych (dun), niebieskopłowych, grochowych niebieskopłowych i z lustrami w ogonie, wielobarwnych, kite (kania); czarny u niebieskich i czarnych. **Woskówki** pawiki indyjskie mają małe i gładkie.

Pawik indyjski ma średniej długości, nie pulsującą **szyję**, grubą u podstawy, noszoną w ten sposób, aby oczy znajdowały się za końcami palców; **pierś** szeroką i zaokrągloną, na wysokości łokci dobrze zbudowaną; **plecy** szerokie i zaokrąglone. Odległość między szyją a ogonem powinna wynosić od 3 do 4 cm. Brak u pawików indyjskich gruczołu kuprowego. **Skrzydła** noszą indyjskie pawiki poniżej ogona, jednak końce lotek nie mogą dotykać podłoża.

Ogon pawika indyjskiego jest inaczej ukształtowany, niż u pawika. Jest duży, trzymany prosto, o nieco lejkowatym kształcie, podniesiony, prawie prostopadły do podłoża. Patrząc z tyłu, nie może być mniejszy niż trzy czwarte koła, a o 4 centymetry wyższy od poziomy głowy. **Nogi** ma średniej długości, palce dokładnie przylegające do ziemi, krótko upierzone. Pióra powinny zakrywać palce.

Całe **upierzenie** jest bujne, jednak pióra niezbyt miękkie.

Młodym pawikom powinno się nakładać obrączki o średnicy 10 mm

Odmiany barwne

Hodowane są odmiany: jednobarwne [białe, czarne, kawowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie z czarnymi pasami, niebieskie grochowe, niebieskopłowe, grochowe niebieskopłowe, mleczne (milky), wielobarwne, kite (kania), kawowozłociste, agatowe czerwone i żółte oraz deRoy]; **z luźnym ogonem:** (czerwone i żółte); **barwnoogoniaste** [czarne, czerwone, żółte, niebieskie]; **białoogoniaste** [czarne, czerwone, żółte, niebieskie bez lub z czarnymi pasami, niebieskie grochowe, niebieskopłowe bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowe grochowe], **tarczowe** [czarne, czerwone, żółte, niebieskie z lub bez czarnych pasów, niebieskie grochowe, niebieskopłowe bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowe grochowe] oraz **plamiste (szeki):** [czarne, kawowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie bez lub z czarnymi pasami, niebieskie grochowe, niebieskopłowe bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowe grochowe, mleczne (milky)].

Wszystkie kolory powinny być równomiernie rozłożone, intensywne i czyste.

U **wielobarwnych** podstawowym kolorem jest kolor kremowy, względnie migdałowy, na którym rozłożone są możliwie równomiernie różnokolorowe cętki i piórka, lotki i ogon są od koloru kremowego do białawego z czarnymi lub migdałowymi cętkami, względnie długimi kreskami (paskami). Gołębie starsze są ciemniejsze. Samice zawsze są gorzej ubarwione niż samce. **Kite (kania)** są ciemno czarne z więcej lub mniej mocnym lśniącem nalotem brązowym na szyi i piersi oraz brązo-

wym nalotem na lotkach i ogonie. U **kawowozłocistych** na piersi kolor jest rozjaśniony dzięki żółtawemu nalotowi, sięgającemu aż na piersi. Lotki i sterówki przy stosinie mają żółty nalot. **Agatowe** są jednobarwne, względnie z więcej lub mniej przenikającą pióra bielą, lecz bez wyraźnego rysunku. Lotki i sterówki powinny być kolorowe, przy stosinie jednak z białym nalotem. Gołębie odmiany **deRoy** są pomarańczowożółte, pióra częściowo z mahoniowymi końcami lub plamami, ewentualnie przenikające bielą. Lotki i sterówki w wachlarzu w większej części są jaśniejsze. U **lustrzanych** w ogonie przez wszystkie pióra biegnie szeroka ciemna wstęga z lustrami. U **barwnoogoniastych** z kolorową, u **białoogoniastych** możliwie z białą „górną i dolną poduszką” (pokrycie ogona i klin). **Tarczowe** mają od 7 do 12 białych lotek. **Plamiste (szeki)** powinny być z możliwie równomiernie rozłożonym rysunkiem. Lotki i ogon (wachlarz) także srokate (nie może być cały biały). Białe lub kolorowe plamy powinny występować stosunku 1:1. Gołębie z pojedynczymi białymi piórami nie są plamistymi.

Duże wady

Do dużych wad zalicza się: za mały lub za wąski tułów, za wysoko noszona pierś, głowa zbyt odchylona do tyłu, drżenie szyi, niewidoczne plecy, lotki dotykające ziemi; niewystarczająco otwarty ogon, luki w upierzeniu ogona, niezbyt zaokrąglony, o mniej niż dwie trzecie okręgu; za niska postawa; chód na końcach palców; za krótkie upierzenie nóg, uboga koronka, płaskie czoło, za długi dziób, ubogie kolory i duże błędy w rysunku.

Uwagi dotyczące hodowli

Bardzo ciekawa budowa, szlachetność sylwetki, przede wszystkim bardzo szeroki wachlarz odmiann barwnych i rysunków, zachęcają do hodowli gołębia, który prawdopodobnie pochodzi z gołębnika wielkiego mogola – Akbara (1556-1605).

Pawiki indyjskie nie nastręczają większych trudności w hodowli. Dobrze wychowują swoje młode. Mogą być hodowane w wolierze, ale także w gołębniku z wylotem na podwórko.

Ocenie podlegają: wygląd ogólny, budowa, postawa, sposób noszenia ogona, jego wielkość i forma, wielkość szyi oraz charakterystyczny zarys głowy, upierzenie nóg oraz kolor i rysunek.

Gołąb chiński (EE 609)

N: Chinesentaube, F: Cravaté Chinois, A: Chinese Owl

Grupa VII – strukturalne

Obrączka numer 8

Pochodzenie

Gołąb chiński początkowo nazywany był mewką chińską, chociaż od samego początku zauważano, że struktura upierzenia tzw. mewki chińskiej wyraźnie różni się od struktury upierzenia wszystkich znanych mewek w Europie. Dlaczego więc mewka chińska? A przecież to ani to mewka, ani chińska.

W 1879 roku Dietz w czasopiśmie „Columbia” zareagował na artykuł G. Prütza, ogłoszony dwa lata wcześniej w tym czasopiśmie, że miały one pochodzić z Kłajpedy (Memel) nad Bałtykiem i z rosyjskiej Tylży. Stamtąd miały dostać się do Niemiec, a z Niemiec do Francji. Podobnego zdania był później A. Lavalie.

Reakcję Dietza na pogląd Prütza, wywołana została otrzymaniem wiadomości, że paryski handlarz gołębiami, Destriveaux, otrzymał przesyłkę mewek egipskich, wśród których znajdowały się gołębie odbiegające w wyglądzie od mewek egipskich. Destriveaux nazwał je mewkami chińskimi (za. H. Marks, „Huhn- Struktur- und Warzentaunen, Wittenberg 1980, str. 61nn). To nazwa wymyślona przez paryskiego handlarza gołębi, ponieważ zakładał, że taka egzotyczna nazwa pozwoli mu je sprzedać za duże pieniądze. Przeprowadził więc selekcję tych gołębi i w 1865 roku dostarczył pierwsze okazy tej rzekomo nowej rasy do Drezna dla hodowcy o nazwisku Porsche.

Na uwagę zasługują daty związane z pytaniem, kiedy i skąd pochodzą mewki chińskie.

Według G. Prütza mewki chińskie dostały się do Kłajpedy w 1877 roku, w 1865 roku zaś wysłane zostały z Paryża do Drezna. Oczywiście więc było dla Dietza, że mewki chińskie pochodzą z Północnej Afryki i południowej Europy, a nie z Kłajpedy.

Pochodzenie mewki chińskiej, obecnie gołębia chińskiego, rozstrzyga przede wszystkim wiadomość przekazana w książce z 1797 roku A.R. Algary'ego z Madrytu.

Algary pisze, że mewki egipskie i podobne im gołębie, były używane w Hiszpanii jako gołębie pocztowe. Pamiętać należy, że większa część Hiszpanii przez kilka wieków została opanowana przez Maurów z północnej Afryki, a ich obecność wycisnęła piętno na wielu dziedzinach życia rdzennej ludności Półwyspu Iberyjskiego. Tu, te gołębie, „pracujące w przekazywaniu wiadomości, były bardzo dobrze znane i doceniane”.

Niektórzy autorzy twierdzą, że jeśli mewki egipskie (afrykańskie) zostaną sparowane z jakobinami starego typu, przodkami współczesnych perukarzy, to ich potomstwo przypomina najbardziej pierwot-

ne mewki chińskie. I prawdopodobnie obecne te gołębie są potomkami takich kojarzeń oraz długiej selekcji. Z tego też wynika, że mewka chińska, obecnie gołąb chiński, ani to mewka, ani chińska, ale niech pozostanie gołąb chiński, bowiem dosyć zamieszania było wokół pochodzenia gołębia chińskiego. W jego historii na kontynencie Europejskim miały miejsce różne domysły i przypuszczenia, pomyłki i fałszywe opinie, a także oszustwo biznesowe.

Według Prütza

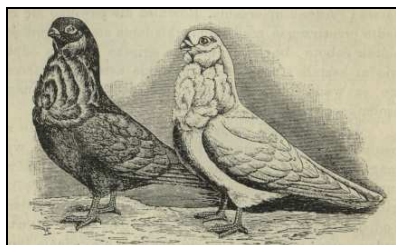
Nie można jednak nie postawić pytania: Dlaczego Laval le twierdził, że mewki chińskie najpierw pojawiły się w Kłajpedzie na Litwie i w Rosji? (Z tym pytaniem łączy się inne pytanie. Skąd wzięła się mewka mazowiecka? Owszem mazowiecka, ale także nie mewka, lecz gołąb strukturalny.

Może rzeczywiście w Tylży i Kłajpedzie, a może także innych częściach Rosji hodowane były mewki chińskie, podobne do tych, które Destriveaux przesłał do Drezna.

Na rosyjskiej stronie poświęconej mewkom, można znaleźć zdjęcia dwóch współczesnych mewek chińskich, ale także zdjęcie gromadki białych mewek, przypominających mewkę chińską, pokazaną na rysunku w książce Prütza „*Mustertaubenbuch*”, a więc jak najbardziej pierwotnego typu. Czy dotarły one drogą morską przez Kłajpedę z Chin, jak twierdzi Prütz i Laval le, czy też Afryki lub Hiszpanii? Zapewnie dotarły z Hiszpanii, w kolejnym imporcie tych gołębi do środkowowschodniej Europy, a nie z Chin. Prawdopodobnie Prütz zasugerował się nazwą tych gołębi, nadaną im przez Destriveaux'a.

Tyle wystarczy tej zawilej historii gołębia chińskiego. Wspomnieć jednak należy, że o mewce chińskiej w literaturze polskiej wspomina J. Rozwadowski z Krakowa i opierający się na Rozwadowskim A.E. hr. Sumiński („*Hodowla gołębia rasowego*”).

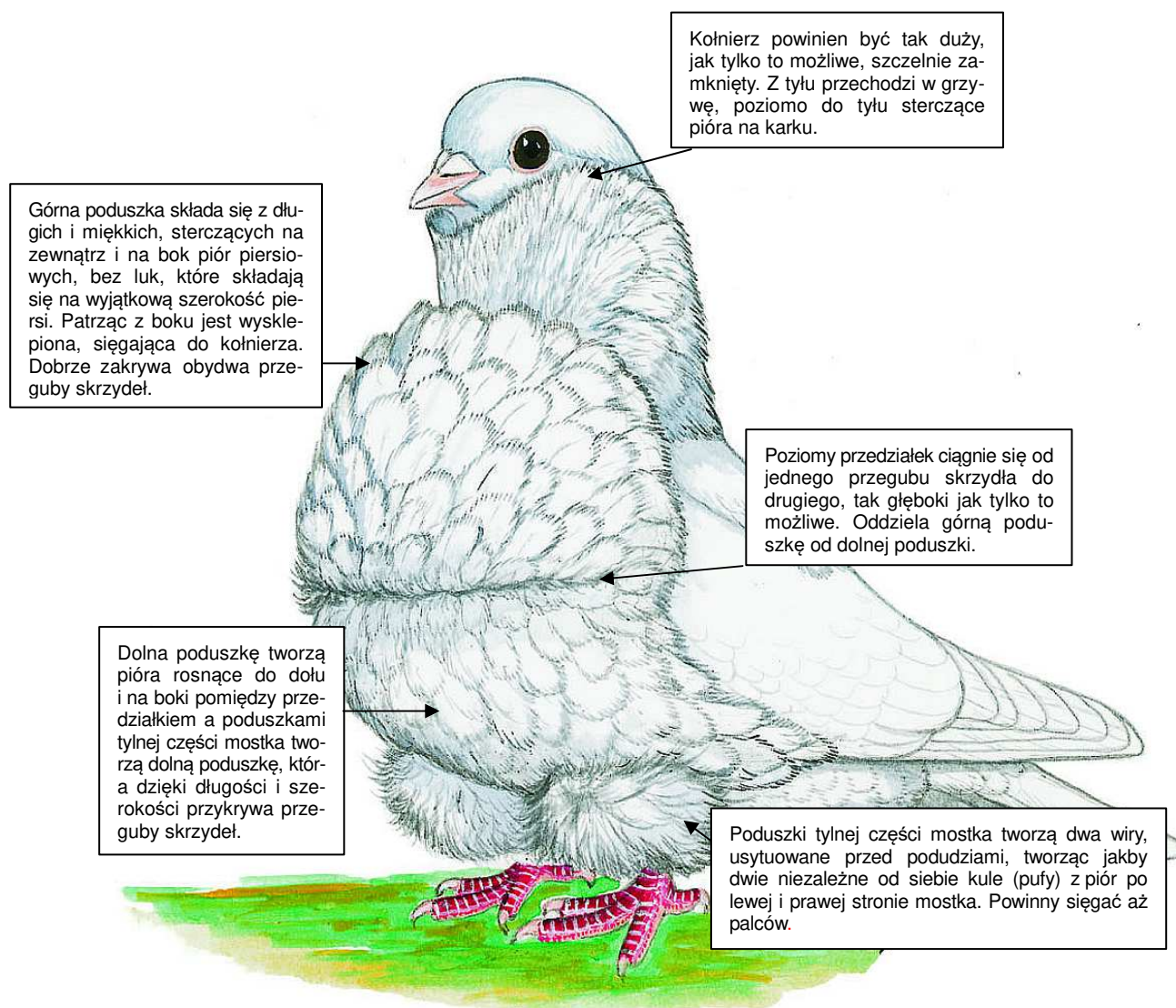
Według Terleckiego

Znacznie więcej o mewce chińskiej pisze Terlecki. A.E. Terlecki pisze, że właściwie nie wiadomo skąd pochodzi mewka chińska. Snuje różne teorie, a więc nie wie, że za jego czasów ponad wszelką wątpliwość przyjmowano, że wywodzi się z północnej Afryki. Jednak Terlecki znacznie więcej wie na temat samej mewki chińskiej niż Rozwadowski i Sumiński. Mewa chińska opisana przez Terleckiego, to mewka starego typu. Wystarczy spojrzeć na rysunek mewki chińskiej, zamieszczonej w jego książce, aby się o tym przekonać.

Charakterystyka ogólna

Gołąb chiński jest gołębiem spokojnym, o ufnym charakterze, krótkim korpusie, szerokiej piersi, głębokiej postawie. Specyficzna dla tej rasy jest struktura upierzenia, która składa się z kołnierza, górnej poduszki, przedziałku, dolnej poduszki oraz poduszki tylnej części mostka.

Budowa i struktura upierzenia

Głowa gołębia chińskiego jest nieco podłużna, szeroka między oczami, a czoło dobrze wypełnione. Linia czoła, ciemienia i potylicy jest wyraźnie łukowata, bez jakichkolwiek załamań. Szeroko osadzony dziób w głowie, jest mniej niż średniej długości; u białych, tarczowych i z kolorowymi ogonami koloru cielistego; u innych w zależności od koloru upierzenia, a więc od jasnego do czarnego. Gołąb chiński ma **woskówki** gładkie, mało rozwinięte, **oczy** duże, żywe, ciemne u białych, tarczowych i z kolorowymi ogonami; u innych odmian barwnych od pomarańczowych do czerwonych, a **brwi** gładkie i jasne.

Szyja powinna być średniej długości, ale z powodu bogatego upierzenia kołnierza, górnej poduszki i dolnej poduszki jest prawie niewidoczna; ale wydaje się być lekko odchylona do tyłu. **Piers** musi być tak szeroka, jak to tylko możliwe, w przeciwnym bowiem razie, upierzenie kołnierza, górnej poduszki, przedziałku, dolnej poduszki będzie zniekształcone i wąskie. Tym samym lekko opadające **plecy** w ramionach muszą być tak szerokie, jak to tylko możliwe.

Skrzydła gołąb chiński ma krótkie, a lotki o szerokich chorągiewkach. **Ogon** także jest krótki, zamknięty i składający się z 12 sterówek. **Nogi** ma krótkie, szeroko rozstawione, skoki nieupierzone, ale prawie niewidoczne ze względu na puffy na końcu mostka.

Całe **upierzenie** o szerokich chorągiewkach, jest miękkie i rozwinięte. Dozwolone jest kilka krótkich piórek skręconych lub lokowanych na plecach i ramionach. Jednak nie mogą to być pagony, jak i chorerry.

Rodzaje kolorów i rysunków

Jak bogate jest upierzenie gołębi chińskich, tak też bogate i różnorodne są rysunki i kolory ich upierzenia. Prezentację kolorów i rysunków należy rozpocząć od gołębi jednokolorowych, ponieważ prawdopodobnie pierwsze chińskie mewki były jednokolorowe. Paleta jednokolorowych jest obecnie dosyć długa. Chowane są gołębie chińskie w kolorze białym, czarnym, srebrzystym, czerwonym, żółtym, niebieskim z czarnymi pasami, niebieskopłowym z ciemnymi pasami, niebieskim oszronionym, andaluzyjskim, niebieskim grochowe, niebieskopłowym grochowe, czerwono-płowym, żółtopłowym, czerwono-płowym grochowe, żółtopłowym grochowe, z oszronioną głową w kolorze czarnym, wielobarwne, kite, kawowozłotym, agatowym w czerwieni i żółci oraz deRoy.

Wszystkie kolory u jednobarwnych powinny być czyste i możliwie nasycone. Przebieg pasów odgrywa jedynie pośrednią rolę. Andaluzyjskie mają czarnoniebieską głowę i szyję, pióra na piersi i brzuchu, a także w ogonie, lecz nieco jaśniejsze, a na skrzydłach pióra ciemnoniebieskie czarno oblamowane, lotki możliwie z ciemnym nalotem (bardzo mało rdzy, lub nieznaczna rdzawość dozwolone). Tygrysy występują w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym, plamiste w kolorze czarnym, tarczowe w czarnym, niebieskim z czarnymi pasami, czerwonym, żółtym, niebieskopłowym, czerwono-płowym, żółtopłowym, niebieskim grochowe, niebieskopłowym grochowe, czerwono-płowym grochowe, żółtopłowym grochowe.

Barwnoogoniaste znane są w kolorze czarnym, niebieskim, niebieskopłowym, czerwonym i żółtym. Białotarczowe w czerwonym i żółtym. W tych kolorach także białe z kolorowymi tarczami.

Rysunek tarczowych, z kolorowymi ogonami i białotarczowych, oszronionych i tygrysi, musi być zgodny z tymi rysunkiem innych ras gołębi.

Wielobarwne mają kolor podstawowy kremowy lub migdałowy z możliwie równomiernie rozmieszczonymi cętkami i piórkami w różnych kolorach. Lotki I rzędu i sterówki są barwy od kremowej do prawie białej, z czarnymi lub migdałowego koloru cętkami lub długimi kreskami. Rysunek ten u gołębi starszych jest zazwyczaj ciemniejszy. Samice mają zawsze słabszy rysunek. Kite (kanie) są czarne z mocnym metalicznobrazowym połyskiem na szyi i piersi oraz mocnym nalotem brązowym na lotkach i sterówkach przy stosinach. Kawowozłote (dun) są barwy kawowej, równomiernie rozłożonej na całym korpusie, z żółtym nalotem na piersi, sięgającym aż na brzuch. Przy stosinach w lotkach i sterówkach powinien być kolor żółty. Agatowe są jednobarwne z mniej lub więcej białymi piórami bez wyraźnie zarysowanego rysunku. Lotki i sterówki są kolorowe z białą wzdłuż stosin. DeRoy są pomarańczowożółte, pstre lub z plamkami w kolorze mahoniowym. Lotki i sterówki u deRoy są nieco jaśniejsze.

Duże wady

Do wad w budowie zalicza się długi i wąski korpus; wysoką postawę; 'rybi' (łukowato wypukły) plecy; zbyt wybujałą lub ubogą strukturę upierzenia; braki w grzywie; rzadką oraz rozetową poduszkę; krzywy przedziałek; zbyt wiele rosnących do dołu piór w górnej poduszce; zbyt mało piór w dolnej poduszce; otwarty lub przerośnięty kołnierz; jednostronne lub zbyt skąpe poduszki na tylnej części mostka; nastroszone pióra w ogonie; czerwone lub grube brwi. Wady w kolorze jak u innych wad w odpowiednich ubarwieniach.

Uwagi do hodowli

Gołębie chińskie są spokojne, mało wojownicze, ufne. Nie bardzo nadają się do hodowli z innymi, a wojowniczymi gołębiami. Jeśli już pragniemy je trzymać z innymi gołębiami, to najlepiej z mewkami.

Gołębnik powinien być zawsze czysty, głównie ze względu na krótkie nogi i puffy przy końcu mostka.

Jedynie w stanie spoczynku gołębia, można w pełni poznać i ocenić jego strukturę upierzenia. Nigdy nie należy oceniać struktury upierzenia, trzymając gołębia w ręce. Przy ocenie główny nacisk należy położyć na upierzenie, kształt struktury i typ. Głowa, kolor i rysunek należy brać dopiero pod uwagę przy końcu oceny.

Chorrera (EE 610)

N: Chorrera-Taube, F: Chorrera, A: Chorrera

Grupa VI – strukturalne

Obrączka numer 7 + 8

Pochodzenie

Niewątpliwie chorrera jest rasą hiszpańską, chociaż niektórzy są odmiennego zdania. Nigdzie indziej rasa ta nie mogła tak być nazwana, ponieważ słowo 'chorrera' jest słowem hiszpańskim i znaczy 'żabot'. Jest to rodzaj ozdoby z udrapowanego muślinu lub jedwabiu, czasem z koronką, mocowanej pod szyją na przedzie damskiej sukni, lub bluzki, albo na przedzie męskiej koszuli. Zadaniem jej jest ukrycie zapięcia na piersi. Nazwa rasy nawiązuje do bogatego upierzenia na piersi i szyi. Jednak pochodzenie rasy jest północno-afrykańskie. Hodowana jest w Hiszpanii, głównie na południu, w Katalonii od ponad dwustu lat. Pokrewieństwo z tzw. gołębiem chińskim, również pochodzącym z północy Afryki, widoczne jest na pierwszy rzut oka.

Charakterystyka ogólna

Jest gołębiem należącym do 7. grupy (strukturalne), średniej wielkości (około 22 centymetry) i wadze wahającej się od 250 do 320 gramów. Samiec jest nieco większy od samicy i cięższy. Jest to gołębek spokojny, ufny, o pionowej postawie, stąpający prawie na palcach. Specyficzna dla tej rasy jest struktura upierzenia (kołnierz, grzywa, pagony).

Charakterystyka rasy

Gołąb chorrera jest średniej wielkości ptakiem o zwartym i dobrze zaokrąglonym ciele. Ma krótki i szeroki dziób, a także okrągłą głowę. Najbardziej charakterystyczną cechą tej rasy są falbaniaste pióra, które są szczególnie widoczne na klatce piersiowej. Falbany powstają w wyniku naturalnego rozchylenia piór, co daje efekt kaskadowy. Pióra poniżej rozchylenia są skierowane w dół, podczas gdy te powyżej rozchylenia są skierowane w górę, co nadaje ptakowi wyjątkowy wygląd.

Średnia waga gołębia chorrera waha się od 280 gramów do 340 gramów.

Opis budowy

Chorrera ma małą, nieco kwadratową **głowę**, o zaokrąglonych kątach i ciemieniu nieco spłaszczonym. Nie powinna być ona za wąska, ale też nie za szeroka. **Oczy** ma duże, ale proporcjonalne do wielkości głowy, tęczówki w zależności od barwy upierzenia są koloru od pomarańczowego do czerwonego, ale mogą też być w kolorze wyki (ciemne). Kolor delikatnych i wąskich **brwi** jest także

zgodny z barwą upierzenia, ale nie może być jaskrawy. **Dziób** w kolorze zgodnym z barwą upierzenia jest średniej długości, a **woskówki** małe, płaskie, w kształcie serca.

www.pigeontype.info/2018/02/21/chorrera-pigeons/

Szeroka **szyja** powinna być wystarczająco długa, aby wyraźnie widoczne były wszystkie elementy struktury upierzenia. Również **pierś** powinna być wystarczająco szeroka, aby wyraźnie widoczne były wszystkie elementy struktury upierzenia. Powinna być lekko podniesiona i płaska. Szerokie i lekko łukowate **plecy**, prawie całkowicie przykryte są dwoma epoletami (pagonami), o wirowym kształcie. **Skrzydła** powinny być mocne, o długich, cienkich piórach podstawowych. Pióra należące do struktury upierzenia, są lekko faliste lub nawet kędzierzawe, a na końcach zaokrąglone. Szeroki **ogon** składa się z 12 długich, cienkich piór. Zewnętrzne sterówki po obu stronach powinny być nieco faliste. **Nogi** są stosunkowo krótkie, cienkie i rozstawione, ale nie szerzej niż na szerokość poduszek tylnej części mostka (pufów).

Całe **upierzenie** jest gładkie i jedwabiste, przylegające na tarczach skrzydeł i bardzo luźne w strukturze wirów.

Struktura upierzenia

Kołnierz składa się z piór górnej części szyi, z których część jest skierowana ku górze, a część nieco w dół, z piór tworzących skośny, podłużny przedziałek. Przedziałek ten musi symetrycznie występować po obu stronach szyi.

Pióra na piersi są podzielone poprzecznym przedziałkiem (od ramienia do ramienia), na **górną i dolną poduszkę**, w których pióra górnej poduszki są odwrócone i skierowane pionowo do góry. W dolnej poduszce skierowane są w dół i sięgają górnej części poduszek na mostku (pufów).

Grzywę tworzą długie, cienkie piórka szyi, skierowane do tyłu. W grzywie nie powinny tworzyć się wiry.

Poduszki tylnej części mostka tworzą dwa wiry usytuowane przed podudziami, tworząc jakby dwie niezależne od siebie kule (pufy) z piór po lewej i prawej stronie mostka.

Epolety (pagony) tworzą dwa wiry z piór strefy ramiennej, po obu stronach grzbietu. Za cenniejsze uważa się wiry dłuższe z piór od strony grzbietu.

Odmiany barwne

Wszystkie kolory są dozwolone, ale muszą być równo rozłożone i jednolicie intensywnej barwy.

Do dużych wad zalicza się

duże lub ciężkie ciało, grube i mocne nogi, zbyt dużą lub okrągłą głowę oraz sówią głowę. Szczególnie zwraca się uwagę na upierzenie. Wadą jest asymetryczne usytuowanie elementów struktury upierzenia. Wadą są także mało poduszki tylnej części mostka, loki na pokrywach skrzydłowych oraz mało rozwinięte epolety (pagony).

Uwagi dotyczące hodowli

Właściwie hodowla gołąbków chorrera nie sprawia większych kłopotów. Należy tworzyć pary o właściwej strukturze upierzenia. Kojarzone też powinny być gołębie o jednakowym ubarwieniu.

Gołąb chorrera jest znany jako spokojny i łagodny ptak. Nie jest znany z agresji i można go łatwo oswoić. Przy odpowiedniej socjalizacji gołębie te mogą stać się przyjazne i uczuciowe wobec swoich właścicieli. Jednak, jak w przypadku wszystkich gołębi, indywidualny temperament może się różnić.

Są dobrze przystosowane zarówno do warunków miejskich, jak i wiejskich. Mogą być trzymane w gołębniku lub wolierze dla gołębi życia

Pawik węgierski (EE 612)

N: Ungarische Pfautauben, F: Queue de Paon Hongrois, A: Hungarian Fantail

Grupa VII – strukturalne

Obrączka numer 10

Pochodzenie

Został wyhodowany na Węgrzech w latach 90. XIX wieku przez Gézę Parthay (1861 – 1914) z pawików angielskich, szkockich oraz indyjskich.

Charakterystyka ogólna

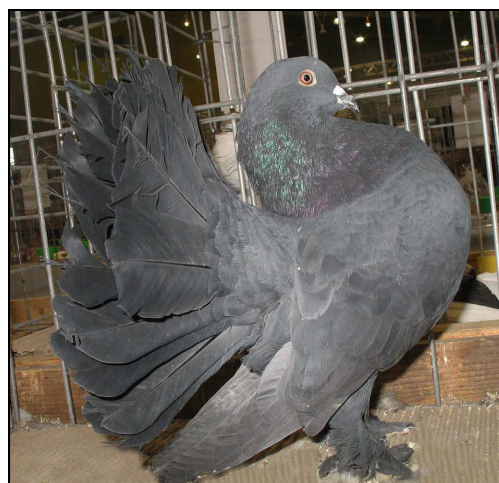
Jest to gołąb średniej wielkości, z uniesioną klatką piersiową, długim mostkiem i krótkimi plecami, o charakterystycznie uniesionym, lekko lejkwatym ogonem, z od 30 do 40 sterówkami, dziobem średniej długości i z nieco upierzonymi stopami.

Cechy rasowości

Pawik węgierski ma małą **głowę**, nieco wydłużoną, zaokrągloną ze wszystkich stron, gładką. W pozycji paradej najwyższy punkt czubka głowy znajduje się na wysokości połowy ogona. **Oczy** u białych są ciemne, u kolorowych pomarańczowe; brwi wąskie, u białych są jasne, u kolorowych szare.

Dziób u węgierskiego pawika jest średniej długości, delikatnej struktury, z czołem tworzy kąt rozwarty. Końcówka górnej części dzioba jest nieco wygięta, a jej kolor dzioba odpowiada kolorowi upierzenia. Woskówki są małe i gładkie.

Szyja jest smukła, noszona z wdziękiem i nieco wygięta. Jej długość jest równa długości pleców, a głowa leżąca na poduszce ogonowej w pozycji paradej, dotyka luźno poduszki ogonowej. Nie może przebić się przez sterówki. **Piers** jest szeroka, pełna, noszona dość wysoko. **Plecy** są krótkie i szerokie w ramionach. Długość od karku do poduszki ogonowej wynosić powinna od 3 do 4 cm. **Skrzydła** są zwarte, pióra wygładzone, noszone pod skrajnymi sterówkami, dotykające podłoża. Tarcze skrzydeł są stosunkowo cienkie,

Ogon u węgierskiego pawika powinien być proporcjonalny do tułowia, okrągły jak talerz, lekko lejkowaty, noszony prawie pionowo. Zewnętrzne sterówki dotykają ziemi po obu stronach. Wszystkie sterówki powinny być długie i szerokie, zachodzą na siebie. Końce sterówek mogą być lekko postrzępiony. O wartości ogona nie decyduje liczba sterówek, ale ich szerokość i długość. **Nogi** są stosunkowo krótkie, palce gęsto pokryte piórami. Sąsiadujące ze sobą pióra na palcach, powinny zachodzić na siebie. Skrajne pióra na palcach powinny mieć długość około 1 cm i przylegać do podłoża. Całe upierzenie jest gęste, przylegające do ciała, twarde.

Kolory i rysunek

Pawiki węgierskie występują w kilku kolorach: białym, niebieskim, niebieskim, czarnym, czerwonym, żółtym, srebrzystym i brązowym. Niebieskie i czerwone są z pasami, mogą być grochowe. Białe występują z następującymi kombinacjami: białe z kolorowymi ogonami, kolorowe z białymi ogonami oraz białe z kolorowymi, cętkowanymi ogonami.

Duże wady

Nisko noszona pierś, ordynarny kształt głowy, szyi i tułowia; ogon nie tworzący co najmniej trzech czwartych koła, mała średnica ogona lub luki w ogonie. Ogon noszony zbyt ukośnie, Słabe lub za obfite upierzenie nóg

Uwagi do hodowli

Węgierscy hodowcy wysoko oceniają swojego pawika, głównie dlatego, że jest bardzo żywotny, a zarazem spokojny i nie jest agresywny. Najczęściej jest hodowany z innymi rasami gołębi. Łatwy jest w hodowli, niewybredny i niewymagający. Trzymany bywa w wolierach i na wolnym wybiegu.

Przy ocenie bierze się pod uwagę ogólny wygląd, sylwetkę, ogon, głowę, upierzenie nóg i kolor.

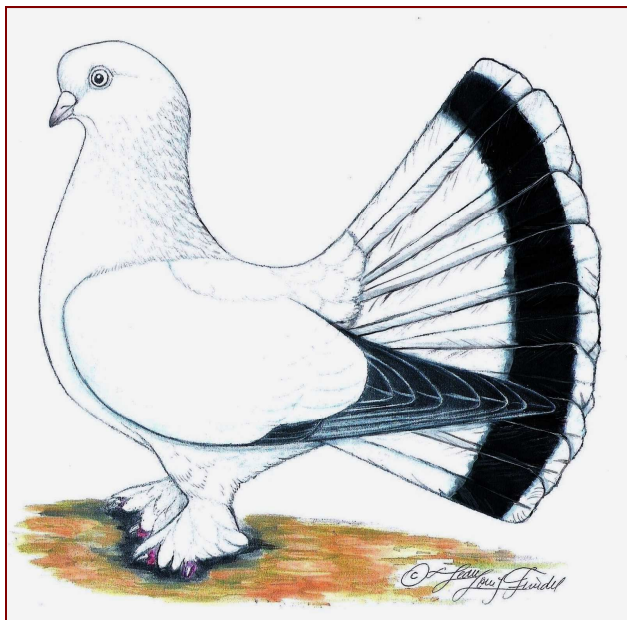

Seldżucki (EE 613)

N: Seldschuke, F: Seldjoukide, A: Seldschuk Pigeon

Grupa VII – strukturalne

Obrączka numer 8

Pochodzenie

Gołębie seldżuckie, to stara rasa, której historia sięga do pierwszych wieków po Chrystusie. Pochodzi z Konya w Anatolii (obecnie Turcja). Prawdopodobnie jej przodkami były gołębie perskie oraz indyjskie.

Według tradycji ustnej przybyły do Konya wraz z podbojem Anatolii przez dynastię Seldżuków w 1071 roku. Hodowanie tej szczególnej rasy gołębi było przywilejem władców seldżuckich, a za jego naruszenie groziła nawet kara śmierci. Nie wolno jej było przez wiele wieków wywozić z Turcji. Nie wiadomo kiedy dotarła do Europy. Początkowo w Europie – jak ich w ojczyźnie – zaliczano je do gołębi lotnych, jednak nieco później zostały wpisane na listę EE, jako gołębie strukturalne (Grupa VII).

Ci, którzy po raz pierwszy zobaczyli gołębie seldżuckie – jak o tym donoszą – byli zafascynowani tą dumną rasą, o pięknie ukształtowanym ogonie, harmonijnej budowie i spokojnym charakterze.

Charakterystyka ogólna

Seldżuckie są zaledwie średniej wielkości, z prawie poziomą postawą, krótko upierzonymi nogami i ogonem w formie kopertowego dachu.

Cechy rasowości

Cechą charakterystyczną gołębi seldżuckich jest pięknie ukształtowany **ogon**. Jest on nieco uniesiony i składa się z około 26 do 32 szerokich sterówek, z dwóch możliwie równych połówek. Liczba piór w ogonie nie jest jednak miarodajna dla określenia jakości ogona. Ze względu na specyficzne dla rasy położenie sterówek, nakładających się na siebie od zewnątrz do środka ogona, dlatego ich wewnętrzne chorągiewki mogą z łatwością falować w górę. **Nogi** są krótkie, pokryte niezbyt długimi piórami, zakrywającymi całe palce (pończoszki).

Całe **upierzenie** jest bogate, jednak nie luźne, lecz gładkie.

Głowa jest z wyraźnie podniesionym i pełnym czołem, z nieco spłaszczonym ciemieniem, ale bez ostrych kantów i zawsze gładka. **Brwi** są wąskie i gładkie, jasnoszare. U odmiany białej są jasne.

Oczy są niezbyt duże, tęczówki perłowe, w szarym odcieniu. Dopuszczalne są czerwone żyłki na tęczówkach; **dziób** jest zaledwie średniej długości, lekko opuszczony, koloru jasnorogowego z ciemnym zakończeniem. Taki jest dopuszczony także u białych. Woskówki są słabo rozwinięte i białe upudrowane.

Szyja jest krótka i silna, noszona prostopadle, podgardle dobrze zaokrąglone, ale z wyraźnym końskim karkiem; **pierś** szeroka i dobrze zaokrąglona, nieco uniesiona i lekko wysunięta do przodu, **plecy** w ramionach są szerokie, tylko lekko opadające, z lekkim wklęsnięciem, **skrzydła** są szerokie, dobrze przylegające do ciała, a lotki pierwszego rzędu spoczywają na ogonie.

Rodzaje kolorów

Gołębie seldżuckie występują w następujących kolorach: czarnym, czarnym z białym ogonem, białym, lodowym bez pasów, ale z szeroką ciemną wstęgą na ogonie.

Kolor i rysunek

Gołębie całkowicie białe muszą być bez jakiegokolwiek nalotu innego koloru. Czarne występują z białym lub bez białego ogona. Kolor u nich powinien być intensywny i możliwie czysty. U gołębi z białym ogonem, sterówki, pióra pokrywki ogona oraz klin są białe. Linia oddzielająca od siebie kolory, powinna być równa. Z obu stron skrajne sterówki mogą być czarne, najlepiej w proporcji 1/1, 2/2/ 2/1. Dopuszcza się kilka kolorowych piór w klinie. U lodowych upierzenie powinno być w równomiernej tonacji, tylko na szyi dopu-

szcza się ciemniejsze pióra. Lotki i pas na ogonie powinny być tak ciemne, jak to tylko jest możliwe. Pas na ogonie jest z jasnym obrzeżem od strony końca ogona.

Duże wady

Do wad zalicza się: płaską i wąską pierś, cienką szyję, wysoką sylwetkę, nieupierzone nogi, wąskie lub płaskie czoło, grube i szerokie brwi, zbyt wysoko noszony ogon, ogon w kształcie lejka, lub zbyt wąskie pióra w gonie, obwisłe skrzydła, nieczysty kolor lodowy, rdza na pokrywach skrzydeł i zaznaczające się pasy; zbyt duża

sitowatości w lotkach i ogonie; u czarnych z białym ogonem matowy kolor, dużo kolorowych piór w klinie, dużo białych piór na plecach i brzuchu; inne, aniżeli dopuszczalne kolorowe pióra w ogonie.

Uwagi dotyczące hodowli

Gołębie seldżuckie, po sprowadzeniu do zachodniej Europy, szybko stały się popularne, szczególnie w Niemczech. Jednak nie tak, aby konkurowały z bardzo popularnymi rasami niemieckimi.

Jako gołębie lotne w swojej ojczyźnie, mogą być hodowane w wolierze, ale mogą mieć również możliwość opuszczenia jej. Seldżuckie są gołębiami cen-

nymi i nie mało kosztują, dlatego raczej trzymane są tylko w wolierach, aby nie były narażone na ataki drapieżników.

W artykułach internetowych, dotyczące gołębi seldzuckich, brak jest wiadomości, czy są łatwe w hodowli, czy też ich hodowla jest trudna. Natomiast często spotyka się wiadomość, że są to gołębie spokojne i łatwo dają się oswoić. Budowa głowy seldzuckich wskazuje na to, że z łatwością mogą wykarmić swoje pisklęta.

Przy selekcji oraz ocenie na wystawach bierze się pod uwagę wygląd ogólny, a więc stan zdrowia, żywotność itp., sylwetkę i postawę, kształt ogona i jego nachylenie względem korpusu, głowę, kolor i rysunek.

Limburski jakobin (EE 614)

N: Limburger Kragentaube, F: Nonnain Limbourgeois, A: Limburg Jakobin

Grupa VII – strukturalne

Obrączka numer 7

Pochodzenie

Limburskie jakobiny zawdzięczają swoje powstanie hodowcom z belgijskiego Limburga i okolic.

Jakobiny, to stara rasa, o której wzmianka pochodzi z 1750 roku. Zapewne przed tym rokiem została przywieziona do Europy. Z niej powstało kilka ras, np. perukarz, staroholenderski kapucyn, limburski jakobin i inne.

Gustaw Prüetz w swojej książce z 1886 roku, pod tytułem: „*Muastertaube-Buch*” opisał na stronach 74 i 75 ówczesne jakobiny i umieścił rysunek jakobina.

Jakobiny z Limburga wyginęły prawie całkowicie około roku 1900. W latach 60-tych XX wieku, hodowcy z Limburga i okolic postanowili odtworzyć rasę. Pomysł zrealizowali. W 1990 roku po raz pierwszy wystawiono limburskie jakobiny w Hasselet, stolicy prowincji Limburgia. W 1993 roku rasa została uznana w Belgii, a 1 lipca 2013 roku została wpisana na listę EE.

Obecnie czołowymi hodowcami jakobinów limburskich są: Rik Snauwaert, Antoon Krekelbergh, Filip Hendrickx, Bert Driessen. Wspierają ich sędziowie Jan Spaepen i Juul Lauwers.

Charakterystyka ogólna

Na pierwszy rzut oka limburskie jakobiny niemalże są kopią staroholenderskich kapucynów. Jednak wytrawne oko może dostrzec wyraźne różnice, np. w strukturze upierzenia, postawie i sylwetce.

Jakobiny z Limburgii, to gołębie prawie średniej wielkości, o średniowysokiej postawie, o uniesionej szyi i głowie, z kapturem i dość szerokim kołnierzem.

Opis budowy i struktury upierzenia

Głowa limburskich jakobinów jest zaokrąglona i nieco wydłużona, z dosyć szerokim czołem. **Oczy** mają pomarańczowożółte, a otaczają je delikatne i wąskie **brwi**, których kolor zależy od barwy upierzenia. **Dziób** jakobinów limburskich jest średniej długości, szeroki u nasady i tworzy z czołem kąt

rozwartą. Cielisty jest u odmiany białej, czarny u czarnych, jasny lub ciemny kolor rogowy u czerwonych, żółtych i kawowych. **Woskówki** na dziobie są małe i białoprzypudrowane.

Okrągła głowa, wąskie czoło, czerwone lub perłowe oczy, czerwone brwi, zbyt długi lub zbyt krótki dziób, niewłaściwy jego kolor i przerośnięte woskówki zaliczane są do wad.

Głowa spoczywa na średniej długości **szyi**, o szerokiej u podstawy i o dobrze wykrojonym podgardle, zaś szyja wychodzi z szerokiej, nieco wysuniętej do przodu i dobrze zaokrąglonej **piersi**.

Zbyt krótka lub za długa szyja, wąska, płaska i mało zaokrąglona pierś, zaliczane są do wad.

Plecy u jakobinów limburskich są szerokie w ramionach i nieco opadające w stronę **ogona**, dość krótkiego i noszonego w tej samej linii co plecy. **Skrzydła** są także dosyć krótkie, a ich lotki spoczywają na ogonie. Średniej długości **nogi** mają pazurki w kolorze zgodnym z kolorem upierzenia.

Wąskie plecy, noszone poziomo, zbyt długie lub zbyt krótkie skrzydła, obwisłe skrzydła, zbyt długie lub zbyt krótkie nogi, a także zbyt długi lub krótki ogon, zaliczane są do wad.

Struktura upierzenia

Kaptur limburskiego jakobina powinien być równy, dobrze wypełniony, szeroki, wznoszący się wysoko nad głową i z tyłu głowy, pochylający się do przodu mniej więcej do połowy górnej części głowy. Kołnierz zaś powinien być bogato upierzony, możliwie najdalej od piersi, z pochylonym około 45° prostym podziałem na pióra skierowane do przodu i do tyłu. Z przodu szyi i piersi kołnierz musi być prawie zamknięty, ale przód głowy i oczy wyraźnie widoczne.

Ubogi w pióra kaptur i kołnierz, kaptur krzywo osadzony, dotykający ciemienia, zaś kołnierz zbyt otwarty lub zbyt zamknięty, zakrywający czoło i oczy, uważa się za wady.

Odmiany barwne

Limburskie jakobiny występują w pięciu kolorach: białym, czarnym, kawowym (dun), czerwonym i żółtym.

Nie wszystkie odmiany barwne mają doskonałą budowę i barwę. Wiele do życzenia mają gołębie czerwone i żółte. Belgijscy hodowcy jednak wytrwale pracują nad udoskonaleniem tych odmian barwnych. Białe jakobiny chociaż bardzo piękne, to jednak niewiele jest hodowlanych par. Najlepszą budowę i piękny głęboki czarny kolor, z fioletowym połyskiem, mają właśnie czarne limburskie jakobiny.

Uwagi dotyczące hodowli

Niewiele jest informacji na temat jakobinów limburskich, a najmniej o hodowli tej rasy. Niezbyt krótki dziób pozwala mniemać, że limburskie jakobiny dobrze wychowują swoje młode.

Przy ocenie bierze się pod uwagę: ogólny wygląd, postawę i sylwetkę, budowę głowy, kolor oczu i dzioba, przede wszystkim strukturę kaptura i kołnierza.